

אגדה סינית

מאת: דורית מקלף

לסינופסיס והמחזה בשלמותו – גלול מטה

המחזות יעמדו לרשות המעוניינים להפקתם בהיתר - ללא תמורה

לקבלת היתר נא לפנות:

לאריק מקלף 052-8081503 arik19325@walla.com

יונתן אופק 054-3113411 antonykoafe@gmail.com

או דרך האתר של דורית מקלף <http://doritmakleff.com>

תקצירהמחזה אגדה סינית (סינופסיס)

עלילת המחזה "אגדה סינית" מתרחש בשנת 1990 – שנת איחוד שתי הגרמניות, בישראל ובווימאר, בעת ובעונה אחת. הגיבורה, יואלה, במאית תיאטרון, מביימת מחזה שנכתב ע"י מחזאית ממוצא סיני המספר על שפה סודית העוברת מאם לבת. המחזה עוסק ביחסי אם-בת ומורשת נשית. יואלה, בת לאם ניצולת שואה, מוצאת במחזה הסיני נושאים מקבילים לחייה. האם המתה מקבלת במחזה ממשות ונוכחות (רק בעיני יואלה) ובין שתייהן מתפתח דיאלוג כאוב. הביקור בווימאר "התרבותית" מעורר זיכרונות מהעבר אך גם עוזר לגיבורה לחשוף סודות ושקרים של ילדותה. הביקור בווימאר מביא למהפך ולהחלמה של הגיבורה ואחריו היא מסוגלת לביים בישראל בהצלחה את המחזה "אגדה סינית". הנושא המרכזי במחזה הוא היצירה עצמה, או ליתר דיוק עולם התיאטרון. הסוף הטוב מביא לדמויות גאולה וכל אחד מוצא לעצמו מקום טוב יותר מאשר בהתחלה. המחזה כתוב במספר רבדים, תוך שימוש בתנועה, וידאו. מסיכות ושילוב של "תיאטרון בתוך תיאטרון"

המחזה מתרחש ב-1990 – שנת האיחוד בין שתי הגרמניות.

על הבמה אזור שהוא בית-קפה הצמוד לתיאטרון (בישראל ובויימאר) ואזור אחר שהוא אזור הדמיון ובו בעומק הבמה, במה קטנה יותר – לעולם ההתרחשות הסיני. בקצהו מסך עליו מוקרנות שקופיות היוצרות את תמונת העולם של האגדה.

הדמויות:

יואלה – במאית בת 48, נראית צעירה מגילה. יש בה חיוניות שהופכת אותה לסקסית.

ריבה – עובדת סוציאלית/פסיכולוגית. כבת 50. נאה.

אייב – מנצח על תזמורות הנוער. בן 50. המאהב הנשוי של יואלה. שרמנטי.

האימא של יואלה – האימא המתה של יואלה. משנה דמות ומראה. בגיל ביניים.

מרטין – פסנתרן גרמני בויימאר. בסוף שנות הארבעים, הופעה בעלת עוצמה.

הסינית – צעירה כבת 25. מראה עדין.

המדריך – צעיר, בערך בן גילה של הסינית, יופי עדין.

המנקה – גבר גבוה שנראה כמו עשה. בשנות הארבעים. עובד במנקה בתיאטרון הויימאר.

בוקר, (ת"א 1990) בית קפה סמוך-לתיאטרון. יואלה, ריבה, אייב והסינית.

יואלה יושבת ליד שולחן שעליו כוס קפה וסיגריה כבויה, מדברת בטלפון סלולרי.

יואלה – כן. אני כבר בקפה של התיאטרון. קוראת את התקציר. זו מין אגדה סינית. מחזאית סינית שחיה באמריקה, כתבה רק מחזה אחד ומתה בגיל צעיר. הגיבורה היא בלשנית אמריקאית ממוצא סיני. **(נשמעת מוזיקה סינית. על במה קטנה גבוהה בעומד הבמה הגדולה מוארת לפתע דמות של צעירה סינית שרגליה כפותות, היא מחזיקה ספר ורוקדת. ברקע על מסך רצות אותיות סיניות ופנים של נשים סיניות בכל הגילים. הדמות נעצרת לרגע, מביטה ביואלה ויואלה קמה אליה. המוסיקה נפסקת).** אימא שלה לא דיברה הרבה כל החיים. הורישה לה ספר שירה בשפה שהיא שפה סודית של נשים והיא נוסעת לסין לגלות את השפה. **(הסינית מכניסה את הספר למזוודה, סוגרת, ובצעדי ריקוד לצלילי מוסיקה סינית חרישית היא יוצאת תוך כדי דבריה של יואלה).** איפה שהוא בסין יש מושבה של נשים ששומרות ברנאות על השפה הזאת שלהן. הן חיות בעמק מוקף הרים ולא נותנות כבר שנים לאף גבר להיכנס. **(הסינית יצאה, ריבה נכנסת מחזיקה טלפון סלולרי)** אפריקה, אנטרקטיקה, או לונדון, שבוע.

ריבה – אני לא יכולה. רוני בהריון. ואני לא ממש מבינה למה ילדה בת עשרים ושלוש צריכה להיות אימא. דור נפרד מהחברה לו בבוסטון והוא אמר למוטי שזה מפריע לו להתרכז בלימודים. לא שאני יכולה לעזור כי ממילא הם לא מדברים אתי. אני האימא שמטפלת בכל האחרים. רק לא בילדים שלי. ומוטי על הקו יוסטון תל-אביב עד שנדמה לי שהאוקיינוס שמפריד בין היבשות הוא רק תעתוע דמיון שלי והכול רק פסיעה אחת מפה לשם. וחוץ מזה חשבתי שרק הבוקר קיבלת מחזה חדש לביים. אמרת שזה שלאגר בניו-יורק, שמחזאית קיבלה פרס. מה פתאום חופש כשאת צריכה להתחיל לעבוד?

יואלה – זה מחזה על משהו שעבור מאימא לבת. מין מורשת נשית כזאת. כשאני חושבת על המורשת הנשית שלי – על מה שאימא שלי נתנה לי – הגוף שלי מתפרק לחלקיקים שאני לא מצליחה לאסוף. מורשת נשית זה לא מחזה בשבילי.

ריבה – זוכרת את מיכל? הנערה שסידרת לה את המפגשים עם הציירת/תפאורנית שלך?

יואלה – מיכל זו שחותכת לעצמה את הגוף כדי להרגיש שהיא חיה?

ריבה – כן. נדמה לי שהיא בדרך החוצה.

יואלה – ישחררו אותה?

ריבה – זה אני עוד לא יודעת. אבל היא בדרך החוצה מהגיהנום שלה ואני לא רוצה להעלים לה דווקא עכשיו.

יואלה – הם כנראה לא יודעים את זה שם בבית-החולים שלך אבל מי שמשוגע זו את. האמונה הבלתי אפשרית שלך שכל דבר אפשר לתקן. זה מעייף, את יודעת. למה לא להסתכל על השברים ולהגיד – זה ככה. אני לא אלוהים וככה זה. האחריות שלי היא להמשיך לנשום.

ריבה – את זוכרת מה שאמרתי לך ביום שהכרנו? לפני כמה שנים זה היה?

יואלה – עשרים ומשהו. בטח שאני זוכרת. את ישבת לך שם מאחורי השולחן עם הצמה והפנים הנקיות מאיפור והג'ינס שנראה לי אז צמוד להחריד לפסיכולוגית/עובדת סוציאלית בבית-חולים לחולי נפש. ושאלת אותי איך זה שאני לא מבקרת את אימא שלי. רציתי לחנוק אותך.

ריבה – מעניין הבחירה הזאת דווקא.

יואלה – תפסיקי עם הפסיכולוגית עכשיו. הכרחת אותי לעמוד שם ולספר לך איך אימא שלי כמעט חנקה אותי למוות כשהייתי בת חמש וזה בכלל לא הזיז לך שום שריר בפנים. אמרת לי משהו כמו: העבר הזה הוא חלק ממך. לא יעזור לך לברוח ממנו. את צריכה להסתכל לו בפנים, עמוק עמוק לתוך העיניים. ושמיניסיוןך יש שדים שאפשר להתיידד אתם ויש כאלה שמבט מהסוג הזה פשוט הופך אותם לגז. הם נמסים באוויר או משהו. באותו יום כשיצאתי ממך חשבתי הרבה על זיהום האוויר. **(פאזזה)** זה ברור לי עכשיו. אני לא מסוגלת לעבוד על המחזה הזה. **(אייב נכנס)**.

ריבה – תראו, מי מגיע – המנצח שלך. הי אייב.

אייב – מה שלום האימא של המשוגעים? **(מנשק את יואלה, מתיישב)** את שומרת לי מקום טוב באמצע עם חלון ונוף לאלוהים?

יואלה – תפסיק עם השטויות, אייב.

אייב – זה לא שטויות זה רציני. מאז זוהר בדשא" עם נטלי ווד וורן ביטי אני מפנטז על התמוטטות קלה לכמה חודשים. לקחת קצת חופש מהכול, מאחרים, מעצמך. הדשא,

הפרחים והשקט. אני לא זוכר אם היה שם נהר או פלג קטן אבל אפשר לסדר את זה. נכון ריבה?

ריבה – אני צריכה לחזור לבית-חולים. מחכים לי שם שאקרין את הפנטזיה שלך על המסך. אתה רוצה להצטרף?

אייב –פעם אחרת. יואלה ואני נוסעים לויימאר. מחרתיים.

יואלה – לאן? מה פתאום?

ריבה – ויימאר זה בגרמניה. גרמניה המזרחית.

אייב – לך יש דרכון בתוקף ולי יש כרטיסים. המנצח שהיה אמור ללוות את תזמורת הנוער של המרכז המוסיקלי שלנו חלה ואני מחליף אותו. שבוע בגרמניה. ויימאר, פרנקפורט, היידלברג וברלין. הזמינו אותנו מהאקדמיה למוזיקה בויימאר. ההכנסות מהקונצרטים מוקדשות לשיפוץ העוגב של הכנסייה שלהם שנפגע במלחמה. יהיה מעניין לראות מה הולך שם, עכשיו אחרי האיחוד של שתי הגרמניות.

יואלה – אני לא יכולה לנסוע.

אייב – מה יש לך להפסיד? אצלו עוד מעט אפשר יהיה לנשום רק בחדר מתים ושם עוד יורד גשם מדי פעם והכול ירוק. אומרים שזו עיר יפהפייה. הראו לי תמונות בשגרירות. כולם עברו שם, באך וליסט וגיתה ושילר – התיאטרון שלהם בטח יעניין אותך. אני חייב לרוץ. יש לי חזרה עם התזמורת עוד חצי שעה. (**לריבה**) תעבדי עליה. AUFWIEDERSEHEN. (**קד קידה, יואלה מחייכת. יוצא**).

ריבה – כמה זמן אתם ביחד? חמש שנים? ואשתו – לא ממש מפריע לך הקטע הזה.

יואלה – הם חיים ככה כבר שנים. הרבה לפני שהוא הכיר אותי.

ריבה – אין להם ילדים?

יואלה – ואם היו להם זה היה עושה אותו יותר אנושי בעיניך או פחות? לו אין ילדים ולי אין ילדים. אני יודעת שאת לא סובלת אותו.

ריבה – זה לא נכון. לא לגמרי. היה לי יותר קל לסבול אותו אם הוא לא היה מתעסק אתך. הוא מוסיקאי בחסד. אבל החיבור הזה ביניכם גומר לך את החסר.

יואלה – החסר שהיה אמור לגרום לי, עכשיו, בגיל 48, למצוא לי פתאום משפחה ונכדים? בשבוע שעבר הוצאתי את הטבעת. אמרתי לך שהיו לי קצת כאבים ודימומים. ברגע

שהוצאתי אותה הכול עבר. אז מה זה אומר? שהרחם שלי דחה את הטבעת כי היא צריכה עכשיו לייצר ילדים רגע לפני שיהיה מאוחר מדי. אצלי זה היה מאוחר מדי ביום שקבלתי את המחזור.

ריבה – חשבתי שזה יהיה בוקר שנחים בו. השיחה הזאת מורידה לי את לחץ הדם. רוצה עוד קפה? אני הולכת להביא הפוך גדול והפעם עם קצף. כמו שצריך (ריבה יוצאת, יואלה מביטה בה מהורהרת. נשמעת מוסיקה "מחול המוות", התאורה משתנה, אימה הצעירה של יואלה רוקדת. יואלה מוחאת כפיים. לפתע הכול נעצר. נשמע V.O. של ילדה).

קול הילדה – די, אימא. לא. את חונקת אותי. אימא! (האם מקשיבה לקול יחד עם יואלה שסותמת את האוזניים. בעדינות היא נגשת ליואלה ומסירה את ידיה מעל אוזניה. הן מביטות זו בזו. האם יוצאת כשריבה חוזרת).

ריבה – (מניחה את כוסות הקפה). מה קרה לך? את נראית כאילו פגשת את מלאך המוות. יואלה – בערך. פגשתי את אימא שלי. המורשת הנשית.

ריבה – אולי את צריכה לנסוע אתנו לגרמניה. אולי זה הזמן הנכון.

יואלה – למה? מה מחכה לי שם?

ריבה – אימא שלך. השואה שלה היא השואה שלך. יש משהו עקר בחיים שלך.

יואלה – למה? בגלל שאין לי ילדים?

ריבה – ילדים, אהבה. לא ניסיתי אפילו. מצאת לך שבילים צדדיים העיקר לא ללכת בתוך החיים, לא להסתכן. בתיאטרון – עברו שנים עד שהעזת לביים בעצמך. שנים של הוראה בבתי-ספר למשחק, עוזרת במאי עד שהגעת סוף סוף למקום שבו פונה אליך תיאטרון אמיתי – כזה שאנשים משלמים בו ממיטב כספם עבור כרטיס – והנה את שוב מתקפלת. חסרת אונים. בן-אדם צריך כוח בשביל לתפוס את המקום שלו בעולם ואת כבר שנים מתחפרת מפני מטחי פגזים.

יואלה – את לא יכולה להפסיק עם כל התובנות האלה ולהיות סתם חברה שלי? את באמת מאמינה שהמילים האלה משנות במשהו את החוויה הבסיסית שכל אחד מאתנו סוחב בתוכו? זה טבוע בבשר כמו מספר על היד. אצלך זה לא חוכמה. לך הייתה אימא שהתאלמנה בגיל 27 ובכל-זאת הצליחה לעבוד ולגדל שלושה ילדים בלי לחנוק אותם.

ריבה – אני גדלתי בלי אימא וגידלתי את האחים שלי. אני לא חושבת שסבלתי מזה, אולי נהייתי מהעצמאות. אבל התרגלתי שהחיים האמיתיים הם בחוץ לא בבית. אף-פעם לא

לקחתי חופשת-לידה, תמיד הצלחתי לעבוד וללמוד תוך כדי. אישה מושלמת. כשהתווכחתי עם רוני על הבחירה שלה בהוראה כמקצוע את יודעת מה היא אמרה לי?: "את רוצה שהילדים שלי יגדלו בלי אימא, כמוני?" **(ריבה קמה)**. בואי. עזבי את הקפה. נעשה סיבוב בים – ננשום קצת יונים חיוביים ואח"כ אני אלך להציל את העולם ואת תיסעי לויימאר.

תמונה 2

ערב, בית-קפה ליד התיאטרון בויימאר. יואלה, אייב והאימא.

(יואלה ואייב יושבים ולידם כוסות בירה. האימא עומדת מאחורי כסאה של יואלה).

האימא – את לא נוסעת אתו לפרנקפורט וכל השאר. את נשארת כאן אתי. **(יואלה מניחה יד על הגרון).**

אייב – שוב בחילה? אתמול בבוקר הקאת. מאז שהגענו נהיית קוויץ' ממש כמו תמרה. אולי זה סימן מאלוהים שהייתי צריך לקחת אתי את אשתי החוקית.

יואלה – מה יש לך עם אלוהים?

אייב – ככול שאני מזדקן אני צריך אותו יותר. בנעורי, שנמשכו שנים כידוע לך, הליבידו הספיק. ועכשיו המוות מתחיל לקרוץ לי מכל מיני פינות. במיוחד אתמול אחרי הסיוור בבוכנוואלד. עמדנו שם בתוך מה שהוא בעצם קרחת גדולה בתוך יער והרוח הקפיאה לי את הביצים. התחלתי לרעוד. דמיינתי את עצמי עומד שם לפני ארבעים שנה ב"רולקול", במפקד הזה שלהם ומחכה שזה ייגמר. שהגוף יפסיק לרעוד והנשמה תעוף אל מעל לצמרות העצים שמשום מה לכולם גזעים דקים מידי. דקים מידי מכדי להסתתר ביניהם. ופתאום מישו משך אותי משם והחזיר אותי אליך, לכן, ..., 1990. אז כנראה שזה היה אלוהים. אני לא מבין איך ויותר על הסיוור בבוכנוואלד.

האימא – גם אני לא. **(יואלה מחוויירה, מתנשמת).**

אייב – שוב רע לך? אולי באמת לא התאים לך לבוא לכאן. לא הייתי צריך לשכנע אותך.

האימא – הוא צודק. החבר שלך.

אייב – אני מת מרעב. אכפת לך שאני אגש לקחת משהו לאכול? להביא לך כוס תה? אולי יש להן לימון. דווקא לא יקר פה ב-איך הם קוראים לזה? הקנטינה של התיאטרון. אבל אף-אחד לא מבין אנגלית. אני כבר חוזר. **(יוצא)**.

יואלה – **(קמה ונעמדת מול האימה)**. שנים לא דברת אתי. עכשיו נזכרת?

האימה – הייתי משוגעת. שכחת? היו לי קבלות.

יואלה – את לא היחידה שהיית שם. אני מכירה מספיק אנשים שההורים שלהם עברו את השואה. הם לא הרגו את הילדים שלהם.

האימה – במקום להתחשבן אתי תתחשבני עם האידיוט הנשוי שלך. איזה מן שם זה "אייב"? לא נאה לו אברום, אבי, אבריימל? אייב. רומני עם שם של אמריקאנער. **(פאזזה)** תשקרי אותו! תגידי לו שאת בהריון. שהבחילות זה מהזרע שלו – לא ממני. ונראה איך הוא יגיב. אני יודעת איך. על מה נתערב? **(אייב חוזר עם מגש עמוס)**. מדברים על החזיר והנה הוא מגיע. ישר לשחיטה. **(אייב מתיישב ומתחיל לאכול ברעבתנות. הכל נוזל לו. יואלה מביטה בו בגועל)**.

אייב – את לא אומרת לי בתאבון?

יואלה – ומה אם אני בהריון? **(אייב מפסיק לאכול)**.

אייב – בגילך?

יואלה – אמרתי לך שהוצאתי את הטבעת.

אייב – אבל אנחנו נזהרים.

האימה – תסתכלי עליו. הוא מתחיל להזיע. תיכף תצטרכי להזמין לו שח"ל.

יואלה – תירגע. זה לא זה.

אייב – איזה משחקים את משחקת אתי? מהרגע שנפגשנו – את זוכרת את היום ההוא בברכה כשלא הפסקתי להתנגש לך בציצי? שאלת אותי למה נדבקתי לשלך ולא לחתיכות בת ה-16 שצלחה את המסלול לידך. מה אמרתי לך? זוכרת?

יואלה – זה מבחן אלצהיימר?

אייב – אמרתי לך שגנטית אני מתוכנת לעיוורון כשמדובר בנשים בגיל הפריון. **(אייב מנסה להמשיך לאכול בחוסר חשק)**.

האימה – א בראבו!

יואלה – מה את צוהלת? כי סוף סוף מצאת מישהו ששונא ילדים כמוך?

האימה – תראו מי שמדברת? אימה אווזה!

יואלה – עד לפני עשר שנים כאבו לי השרירים מרב תרגילי רצון. מרוב מאמץ לא לקנא בכל אישה עם בטן שחדרה לי לתוך העיניים וגרמה לי לשריפה כזאת של סנוור. אח"כ המחשבה הזו קפאה בתוכי. המחשבה שגם לי מותר. שאני רק צריכה לרצות.

האימה – נכון מאד. מי הפריע לך?

יואלה – את. את הפרעת לי! (אייב מזיז את המגש עם האוכל).

אייב – הלך לי התיאבון. אני לא מבין משהו. לא האמנת לי אז בברכה? מה חשבת? שאני סתם מנסה להתחנף? תמיד אמרתי לך את האמת. על תמר, על מה אני רוצה מהחיים שלי. הדבר היחידי שקושר אותי בצוואר זה המוסיקה. ילד זה לא משהו שאפשר ללכת ולחזור ממנו. ילד לוקח ממך את החופש שלך. ילד צריך שיאהבו אותו כל הזמן – זה עניין טוטאלי. זה משהו שאני לא יכול. למה אני מרגיש שאני צריך להצטדק בכלל? חשבתי שאת מבינה ושזה מתאים לך. (נכנס הפסנתרן עם בירה ביד, שניהם מסתכלים עליו, מתיישב ליד הפסנתר ושותה). ראיתי אותו אתמול בסיום שעשו לנו ב- D.N.T (DEUTSCHES NATIONAL THEATER). חתיכת תיאטרון. את זוכרת שלמדנו בתיכון על רפובליקת ווימאר? אז זה היה שם באולם ב-1919. באולם שגיתה ושילר ניגרו בו את הלהיטים הכי גדולים שלהם.

יואלה – ניגרו? אתה ממציא מילים עכשיו?

אייב – נגר זה מקצוע טוב. זה מתאים לתיאטרון כי תיאטרון זה הרבה חומר – לא כמו מוסיקה למשל. לא חשוב. סתם נהניתי לרגע אבל את נראית לי לא בקטע של ההנאות. אתמול בבוכנוואלד סיפרו לנו שבשנים הראשונות למלחמה החבר'ה מהתיאטרון היו מופיעים בפני קציני האס.אס. תארי לך את גיתה ושילר קמים לתחייה ב-41 או 42 למשל ועושים ביקור פתע אצל החבר'ה שלהם. שבץ על המקום. שברון-לב. ולשילר זה באמת לא מגיע כי הוא ממילא היה חולה ועני ומת צעיר מדי. (הפסנתרן מתחיל לנגן). ידעת שגם הבאוהאוס התחיל כאן? לא פלא שהיטלר בחר בעיר הזאת כמעוז. הוא היה עומד על המרפסת של ה-ELEPHANT HOTEL ונואם להמונים. יימח שמו.

יואלה – אתה מלא אינפורמציה. ממש TOUR GUIDE.

אייב – (פגוע, מביט בשעון) עוד שעתיים צריך להיות ברכבת. ארזת הכל?

יואלה – לא.

האימה – תגידי שאת נשארתי אתי. עוד לא השתכנעת? את עוד חושבת שיש מה להשקיע בגבר הזה? להעמיד פנים שזה מספיק לך? **(יואלה נוגעת באייב. הוא מלטף אותה. ניתן לחוש בחיבור הגופני שקיים ביניהם למרות הכל. מתנשקים).** אז זה מה שזה? את מכורה לגוף שלו? אז קומי. קחי אותו לרקוד. תראי לו איזה נערת בילויים את.

יואלה – בוא לרקוד. **(רוקדים, יואלה "ממזמזת" אותו).**

אייב – ככה אני אוהב אותך. אז מה? מה את רוצה לעשות לי את כל מה שלא הספקנו? **(מצמיד אותה אליו. הפסנתרן מתחיל לנגן את מחול המוות. יואלה קופאת).** מה קרה? **(יואלה מתחילה ללכת לכיוון הפסנתרן כמו מכושפת).** לאן את הולכת? יואלה!

יואלה – (נעצרת ופונה אליו). זה לא השם שלי. בתעודת הזהות כתבו לי חנה אבל השם שלי זה אנה. זה השם שנתנו לי כשנולדתי. איפה שהוא כאן, בגרמניה, ב-1942. יואלה זה השם שהמצאתי לעצמי בגיל חמש כשלקחו את אימא שלי לבית משוגעים. בגן היה ילד – יואל – שאפילו לא היה יפה במיוחד או נחמד – אבל היו לו הורים צעירים. ואבא שלו, כזה גבוה ויפה, היה מרים אותו באוויר וצוחק. ופעם גם אני ביקשתי שירים אותי הכי גבוה וצחקתי ובכיתי כי הוא לא היה אבא שלי. **(פאוזת)** אני צריכה לדבר עם הפסנתרן.

אייב – (ניגש אליה, נוגע בעדינות) כבר מאוחר. צריך לחזור למלון.

יואלה – אני צריכה לשאול אותו משהו.

אייב – אם לא נחזור עכשיו לא תספיקי לארוז ונאחר לרכבת. **(המוסיקה מתגברת. האימה מגיעה ולוקחת את ידה).**

האימה – תרקדי אתי! **(יואלה מניעה בראשה לשלילה. האימה מושכת אותה. רוקדות. אייב מביט בה בתימהון כי עבורו היא רוקדת לבד. האימה נעלמת שוב אחרי רגע והיא ממשיכה לרקוד. גם הפסנתרן מביט בה. היא מסתחררת ונופלת והוא תופס אותה. היא מודה לו בחיוך ופונה לאייב).**

יואלה – לך למלון. אני אפגוש אותך ברכבת. **(ניגשת לטלפון ציבורי שמחובר לקיר ומחייגת. ריבה מופיעה בצד השני בבגדי בית "זרוקים" ושוער פזור ומשקפיים. היא מחזיקה ציור וטלפון אלחוטי).** היי, זו אני.

ריבה – יואל! מה שלומך? (מניחה את הציור על דלפק גבוה מולה. הדלפק יכול להיות חלק מהקפה/פאב). איך שם? מוטי אמר שהעיר הזאת נראית כמו ציור. מין מיניאטורה יפהפייה. לקחו אותו לשם בחודש שעבר כשהוא היה בתערוכה בפרנקפורט. (ריבה מדברת אבל עיניה בתוך הציור).

יואלה – אני עוזבת את אייב. הם נוסעים ואני נשארת. (פאזזה). עם אימא שלי. (פאזזה). ריבה, את שם?

ריבה – סליחה. אני תקועה בציור הזה של מיכל. זה לא מפתיע אותי שאת נשארת.

יואלה – צלצלתי כי אני צריכה עזרה.

ריבה – את לא צריכה. את תסתדרי. זו אימה שלך. את תמצאי דרך לדבר איתה.

יואלה – גם עם מיכל זה ככה?

ריבה – תפסיקי, יואלה. אני עייפה נורא. מוטי חזר ושוב נוסע. ומיכל יצאה מהבית לסוף השבוע למין ניסיון כזה והציור שהיא נתנה לי לפני שהיא יצאה מעורר בי חרדה עצומה. אז כן. את חברה שלי. את לא נערה בת 16 שהנפש שלה היא שדה-קרב לטנטוס וארוס כבר שנים. ואני יודעת שיש לך כוח לפגישה הזאת עם אימא שלך.

יואלה – אימה שלי מתה לפני ארבע שנים. שתינו היינו בהלוויה שלה והיא מופיעה לי כאן מול העיניים כאילו יש חלקת אדמה משותפת למתים ולחיים ושתינו נמצאות עליה. הכול התחיל מהמורשת הנשית הזאת. הלוואי ולא הייתי קוראת את הסינופסיס של המחזה הזה.

ריבה – (מחייכת). הוא מתרחש בסין. (שרה ליואל מעין מנגינה סינית).

יואלה – הוא מתרחש אצלי בתוך הגוף כבר שנים. כל פעם שהיה לי P.M.S – העונש הזה שלפני המחזור – והייתי חושבת: בשביל מה? הרי ילד לא יצא לי מזה.

ריבה – היא ציירה את שתינו שטות בין העננים. שמים בהירים בהירים עם מין אור מסנוור כזה. שתינו ציפורים. אני גדולה והיא קטנה יותר והכנף שלה נוגעת בשלי. אבל הפנים שלנו אמיתיות כמו שאנחנו בחיים. לאן אנחנו עפות? מה את חושבת? למה היא התכוונה?

יואלה – מה את שואלת אותי, מאיפה לי לדעת?

ריבה – את מי אני אשאל אם לא אותך? את מוטי שמתקשר אתי בשלט רחוק ואומר לי כל הזמן שהכול בשבילי, בשבילנו. כאילו הוא עוד צריך לקנות אותי מאיזה שייך סעודי. רוני ודור כל אחד בעולם שלו ואני לא חושבת שאי פעם דיברתי איתם על הדברים שלי. ניסיתי לדבר

איתם על שלהם וגם בקטגוריה הזאת אנחנו לא נקבל את פרס המשפחה המתקשרת. את החברה שלי. אתך אני מדברת. וחוף מזה מה זה שווה חברה במאית אם אי אפשר לשאול אותה שאלות כאלה. אבל השיחה הזאת עולה לך בטח הון.

יואלה – לא. הכול כאן דווקא זול יחסית אלינו. אבל אני צריכה ללכת לרכבת ואני עוד לא ממש יודעת איפה זה.

ריבה – אני אתקשר מחר. יש לי את המספר של המלון. ותדברי איתה, עם אימא שלך. היא בתוכך וכבר מזמן הייתן צריכות להיפגש. אני שמחה שזה קורה.

יואלה – בציור אתן שתי ציפורים שעפות בשמיים. אבל אני לא חושבת שאפשר לקחת אחריות על כנפיים של מישהו אחר. גם לא על הלב שלו. שמרי נפשך.

ריבה – תודה, יואל. גם את.

תמונה 3

בהמשך הערב, ברכבת. יואלה, האימא ואייב.

(יואלה נעה על פני הבמה לעבר מקום שמוסמן כרכבת. משלב מסוים האימא הולכת אחריה כצל. היא מרגישה שעוקבים אחריה. מסתובבת והאימא נעלמת כמו במרדף בלשי. כשמגיעה לרכבת אייב בא לקראתה נושא מזוודה. מניח אותה ליד הפסים).

אייב – אני מבין שאת לא נוסעת אתנו.

יואלה – אני צריכה להישאר.

האימא – תגידי לו שזה בגללי.

אייב – מה זה היה הקטע הזה עם הפסנתרן?

יואלה – המנגינה שהוא ניגן כמעט חטפה לי את הנשמה מהגוף. (מסתכלת על האימא).

האימא – שלא תתחילי עכשיו עם כל הפרטים. (אייב בודק את הכרטיסים שלו).

אייב – אני ניגש רגע לבדוק אם אנחנו ברציף הנכון.

יואלה – את מפחדת שאני אספר לו איך אימא שלי שרה לבת הקטנה שלה את הוואלס הזה – **(מזמזמת, האימא נרתעת)**. שרה וחנקה. **(שולחת זרועות כאילו לחנוק את האימא, נוגעת בצוואר שלה)** שרה וחנקה. **(האימא נאבקת, אייב מגיע)**.

אייב – זה בסדר. קשה להבין משהו מהשילוט שלהם אבל מצאתי מישהו מהנגנים. מסתבר שכולם כבר על הרכבת, עם המלווה שלנו. רצו לתפוס מקום טוב לשינה. ממילא בלילה אי אפשר לראות את הנוף. חבל. אני מת על היערות האלה. יש להם ארץ יפה יימח שמם. **(ניגש ל"אזור הרכבת" מנופף למישהו)** תשמרו לי מקום, אני כבר מגיע.

האימא – שנים שתקת ודווקא עכשיו החלטת לספר את הסיפור שלך? לגבר הזה? את רוצה – ספרי. אני לא אפריע לך אבל הוא לא רוצה לשמוע.

אייב – **(חוזר ליואלה, נוגע בה ב"חיוך של מיטה")** פנטזתי על סקס ברכבת – כמו בסרטים – שני זרים בלילה –

יואלה – אנחנו לא זרים. **(מסירה את הידיים שלו ממנה)**.

האימא – כשתמצאי גבר שירצה להקשיב לסיפור שלך אני אעזור לך לספר אותו. אני מבטיחה. **(מתרחקת)**.

אייב – יש לך סיפור עם השואה. אני מבין. דור שני וכל זה. אני לא יודע מה גרם להורים שלי לעזוב את טרנסילבניה ולהגיע לפלשתינה ב-1930. אחותי טוענת שבאחת החתונות שהוא ניגן בהן אבא שלי התאהב בכלה. הבעל הטרי היה ציוני וככה הם הגיעו ארצה. אבא שלי רדף אחרי הכלה האבודה שלו. עשר שנים אח"כ, כשאני נולדתי, הוא עזב את אימא שלי בגללה. אבל היא כנראה אף-פעם לא ויתרה על בעלה שנהיה בינתיים איזה מוישה גרויס בהסתדרות הציונית.

האימא – בשביל מה הוא מספר לך את כל זה?

אייב – עוד היו לו אחר-כך סידרה של נשים שחלקן אפילו הכרתי. היינו יושבים כולנו בבית-קפה, אני, אחותי, אבא שלי והאישה החדשה שלו כשלכולם עוד היו אשליות של התחלה חדשה. ונראינו כמעט כמו משפחה. רק אני הייתי מתפלל שטיפול פצצה ותעיף את כולנו משם לפני שאימא שלי או אחת מהחברות שלה שתעבור שם במקרה.

יואלה – בשביל מה אתה מספר לי, עכשיו את כל זה? **(האימא מחייכת אליה וטופחת על שכמה)**.

אייב – אף-פעם לא דברנו על למה אני לא עוזב את תמרה. מאבא שלי למדתי שלגברים שבזנב שלהם בוער גירושים לא מכבים את הבעירה. הם תמיד מחפשים שריפה במקום אחר. אם יש משהו טוטאלי בחיים שלי זה המוסיקה. כל השאר, גם אם הוא חשוב, כמוך, הוא רק חלק מהפאזל העקום של הנפש שלי. (פאודה). אוטובוס מס' 6 שיוצא מ- GOETHE PLATZ ל- ETTERSBERG מגיע לבוכנוואלד.

לא יהיה לך קשה למצוא את התחנה. זה כמה דקות הליכה מהתיאטרון. (מנשק אותה). אף-פעם לא חשבתי על זה. אבל ההתאהבות המשונה הזאת של אבא שלי הצילה אותנו מהשואה. כשהמלחמה התחילה ב-1939 היינו כולנו קבורים עמוק בחולות של תל-אביב. (פאודה) יש לך את התכנית שלנו. אם תרצי להצטרף באיזשהו שלב – (נשמע כרוז של הרכבת).

יואלה – אני לא חושבת.

אייב – (שוב מנשק אותה, היא פסיבית) אני חייב לעלות לרכבת.

האימה – תגיד לי שאת צריכה שהוא יישאר. (אייב מתחיל ללכת, יואלה אחריו. הוא נעצר. מביטים זה בזה). אסור לעלות. הם יסגרו ולא יהיה לו אוויר. והריח של הליזול והצואה והמחנק. אסור לעלות. תעצרי אותו.

(אייב עולה מדרגה, יואלה מושיטה יד לאחוז בו, הוא ממשיך לעלות).

אייב – הרכבת נוסעת. אני מוכרח! (סאונד של הרכבת שיוצאת ובמקביל יואלה המאובנת מביטה באימא שצורחת).

האימה – NEIN, NEIN, ICH WILL AUFSTEIGEN. אני רוצה לרדת! לרדת!

תמונה 4

אחר-הצהריים שלמחרת, בבית-הקפה שליד התיאטרון – ויימאר. יואלה, האימא, מרטין-הפסנתרן וריבה.

(יואלה והפסנתרן יושבים ליד שולחן שעליו שתי כוסות בירה. היא מביטה בו, הוא מחזיר מבט ומחייך. האימא עוקבת ממרחק מה. המעיל של יואלה מונח על אחד הכסאות).

מרטין – MEET ME, LET'S SAY, IN HALF AN HOUR IN FRONT OF

THE THEATER, O.K.?

(יואלה מביטה באימא. קמה ומתקרבת אליה).

האימא – אל תסתכלי עלי. אני ברכבת, זוכרת? לקחו אותי לשם – לבוכנוואלד אבל אני ברכבת. נחנקתי. מהריח. לא הגעתי לשם. נחנקתי בדרך. הלוואי.

יואלה – ואיפה אני הייתי, אימא? גם אני נחנקתי? גם אני הייתי איתך ברכבת?

האימא – מפנה לה את הגב ומתחילה ללכת לכיוון היציאה (את עוד לא היית. **נעצרת ליד היציאה ופונה אליה**) את בכלל לא היית צריכה להיות. **(יוצאת).**

מרטין – (מתקרב ליואלה ונוגע בכתפה) ARE YOU ALRIGHT?

יואלה – (מביטה בשעון) YES, THANK YOU. I'LL MEET YOU AT FOUR THIRTY.

מרטין – SO, I'LL SEE YOU THEN. **(מתחיל ללכת לכיוון היציאה).**

יואלה – AUFWIEDERSHEN. **(מרטין מחייך ויוצא. יואלה חסרת מנוחה, מביטה לעבר הדלת, מהססת וניגשת לטלפון. מחייגת. מן הצד השני של הבמה מגיעה ריבה).**

יואלה – היית צריכה לבוא אתי – היינו חוסכות את. הטלפונים.

ריבה – מיכל השתחררה. היא תהיה בביקורת, כמובן, אבל היא תקום מחר בבוקר כמו כולנו – אחראית לגורלה.

יואלה – איך את מרגישה?

ריבה – לבד בשמיים. **(פאזזה)** אז יש לו צבעים כהים והוא נשוי. ובין היתר, פסנתרן ומלחין מוזיקה לתיאטרון. מה יש לך עם מוסיקאים?

יואלה – (מחייכת) הוא גרוש.

ריבה – איך אתם בכלל מדברים? בשפת גוף?

יואלה – אבא שלו היה חייל אמריקאי שנשאר פה אחרי המלחמה. אנחנו מדברים אנגלית.

ריבה – את אשפית. בחיי. סוף סוף מישו פנוי אז הוא חייב להיות גרמני.

יואלה – זה בכלל לא זה. הסברתי לך בבוקר. האיש שלימד אותנו את המנגינה הזאת שאימא שלי הייתה שרה – הוא סיפור לו סיפור. סיפור על ילדה שנולדה בכנסייה באתרסבורג. האיש נפטר לפני כמה שנים. הוא שמר על הכנסייה הזו שנים, כמו מין גבאי כזה. ניגן שם בעוגב. הוא לימד את מרטין לנגן. אנחנו נוסעים לבוכנוואלד ומשם נלך לכנסייה. הוא התחיל לספר לי

את הסיפור אבל הפסקתי אותו. כי אני צריכה לשמוע אותו שם. אני רוצה להרגיש את עצמי נולדת בכנסייה באתרסבורג. אני רוצה להיוולד מחדש.

ריבה – מאיפה לך שזה הסיפור שלך?

יואלה – אין לי סיפור אחר. **(פאזזה)** הכפר הזה, אתרסבורג, ההוא במרחק הליכה מבוכנוואלד. שם היה בית-הקיץ של הדוכס הזה, קרל אוגוסט, שהביא את גיתה לויימאר. ואימא שלו – אנה אמליה, שהייתה מהנשים שכובשות את העולם בלי לשאול רשות, היה לה באתרסבורג מין סלון ספרותי כזה של הגדולים של המאה השמונה-עשרה.

ריבה – ממתי את מתעניינת כל-כך בהיסטוריה?

יואלה – חלק מההיסטוריה הזאת הוא שלי.

ריבה – אם הייתי לידך, לא הייתי נותנת לך ללכת לשם.

יואלה – למה? אני בת 48. לא הגיע הזמן? את תמיד אמרת –

ריבה – נכון, אמרתי. אולי לא הייתי צריכה להגיד. אני יושבת לי כאן מוכנת מאחורי השולחן בתוך ענן של תובנות שהופך את החדר הזה לשמיים נקיים מסכנות. ואני שולחת אחרים, לא את עצמי חלילה, למסעות בשם התובנות האלה. באיזו זכות אני עושה את זה? את יכולה להגיד לי? החיים הם לא שמיים ואנחנו לא ציפורים. ומה אם כן? ואם אנחנו כמו הדרור שיושב פה לפעמים על הסורגים – הנשימה שלו כל-כך דקה שלפעמים נדמה לי שמגע יד מלטפת על צווארו ייקח ממנו את החיים. ואחר-כך מוטי מתפלא שאני מתעוררת בלילה מערמה של ציפורים מתות על החזה שלי.

יואלה – את צריכה לקחת חופש, ריבי. תיסעי לדור. לבוסטון. תראו שם את השלכת או משהו. תלכי לרוני. תגעי לה בבטן. זה יעשה לך טוב. תדמייני את התינוק שיש לה שם, הוא בטח מתגעגע לסבתא שלו.

ריבה – אני יודעת שאת צריכה לנסוע לשם, אבל תיזהרי, יואל. תיזהרי.

(יואלה סוגרת את הטלפון. השחקניות מביטות זו בזו. ריבה יוצאת. יואלה לובשת מעיל, מהדקת אותו לגוף כאילו להגנה וניגשת לדלת, האימא ניצבת בפתח, לבושה הפעם בבגדי אסירה יהודיה וטלאי צהוב, יחפה. יואלה נבהלת לרגע. רוצה להמשיך לצאת, האימא חוסמת את הפתח בגופה.)

האימא – את בטוחה שזה מה שאת רוצה? את בטוחה שאת רוצה ללכת עם גרמני למקום שהרגו בו יהודים?

יואלה – ומה את רוצה, אימא?

האימא – תחזרי לארץ. יש לך עבודה. מחזה חדש. שלאגר גדול.

יואלה – (בציניות). כן. יש לי קריירה גדולה – אם לא ילדים אז לפחות קריירה. נכון, אימא?
אבל לך הייתה ילדה. ואני רוצה לדעת עליה הכול. שכבת עם מישהו בשביל ללדת אותי.
אהבת אותו? אני רוצה לדעת מי היה אבא שלי. אני רוצה שיהיה לי אבא.

האימא – NEIN, DU HAST KEIN VATER. KEIN VATER! אין לך אבא. אין. (מסמנת סימן של שחיטה על הגרון).

יואלה – את הרגת אותו? הרגת את אבא שלי? (האימא מנסה לברוח). לאן את בורחת,
אימא? (יואלה תופסת אותה. היא מנסה להשתחרר כמו חיה כלואה, יואלה מכה בה כי לעצור אותה. האימא על הברכיים מכסה על הראש שלה. יואלה מפסיקה, עוזבת אותה. האימא על הרצפה. היא מתרחקת ממנה, יוצאת ונעצרת מצידה השני של הדלת). לא
מגיע לי, אימא? לא מגיע לי לדעת למה לא יכולתי לסמוך על גבר כל השנים? למה לא נתתי
לאף-אחד להתקרב יותר מדי? את לא רוצה לעזור – אל תעזרי. אבל אני לא אתן לך
להפריע. (האימא קמה. שוב אינה היצור המפוחד שלפני רגע. מסדרת את השיער. שלוהה
וסמכותית).

האימא – את לא היית שם. מי שנכנס לגיהנום לא תמיד מצליח לצאת.

יואלה – את תשמרי עלי. תוציאי אותי משם. לא זה מה שאימהות אמורות לעשות? (יואלה יוצאת. האם מביטה בגבה המתרחק).

תמונה 5

לפנות ערב, בוכנוואלד. האימא, יואלה ומרטין.

מרטין – ARE YOU COLD?

יואלה – NO. IT'S O.K. (מחבקת את עצמה, מסתכלת סביב).

מרטין – I THINK HE WAS AN OFFICER. I'M NOT SURE.

YOU KNOW HE WAS A MUSICIAN BEFORE THE WAR HE WORKED IN THE DEUTSCHES NATIONAL THEATER LIKE ME. I THINK HE JOINED THE PARTY TO COVER UP THE FACT THAT HE WAS A HOMOSEXUAL.

(הוא מדבר תוך כדי לבישת מדים ומגיש גם ליואלה את בגדי האסירה והטלאי שלה. כשהוא מסיים, או בתוך הפאוזות שלו, נשמע קולה של האימא, מאד מונוטוני).

קולה של האימא – לפני המלחמה הוא ניגן בתיאטרון. הוא היה הומוסקסואל. הוא הצטרף למפלגה כדי להסתיר את זה. אבל כלבים גרמנים מריחים הכל. דם, יהודים והומוסקסואלים. **(נובחת)** משכב זכר. טפו. טפו. ריח מיוחד במינו. ריח של תשוקה ומוות. בננות מתוקות. אז ככה – הוא לא עמד בתור כשהזונות הגיעו למחנה ולעומת זאת היית יכול לתפוס אותו לפעמים מסתכל על אסיר עירום, מהחדשים, הלא בלויים שהגיעו למחנה. מסתכל בעיניים של אדם, של גבר עירום, לא בעיניים של נאצי. טפו, טפו. **(האימא נכנסת לבושה כמאדאם של בית-זונות, עם סיגריה בתוך פומית, או סיגר שגורם לה להשתעל, שמלה נוצצת שמגלה חזה ורגליים, איפור כבד ותסרוקת מגוחכת. היא מושכת רגל ונעזרת במקל מבריק ומעוטר. אחריה מתגלגלת אל הבמה עגלת הגשה ועליה מגש כסף עם ערימות של אוכל. היא מתיישבת על כורסת קטיפה בקצה הבמה והמגש לידה. ככל שהסיפור מתקדם היא אוכלת. שותה. ממהקת ומפליצה. מתקרבת למרטין שמתעלם מקיומה).** אופסי, זהירות! נולדת גרמני – יש לך תפקיד. אתה חתום על זקפה בלונדינית תמידית שתוקעת ותוקעת את העולם בלי הפסקה. כן, חייל שלי. – תתקע, תתקע עד שתמות. לך אסור לגמור כי אתה משחית זרע חינוך! אתה שנולדת להציף את היקום בזרעים של אריות חסרת מעצורים – טפו. **(מתחילה המוזיקה של מחול המוות. יואלה רוקדת כמו בובה מכאנית ומרטין מביט בה).** אז זהו. זה מתחיל. וואלס המוות. **(מושיטה רגל עם נעל מחודדת ודוחפת את יואלה).** לרקוד! לרקוד! בהמות. מי שנופל – מת.

יואלה – זה מה שאני רוצה. ליפול. לא צריך להמשיך בשביל מה? **(נשמעים קולות של גברים. מקללים בגרמנית, אנגלית ועברית).**

קולות של גברים – נראה אותך! נראה אותך דופק אותה – את היהודייה היפה. היא רוקדת למוות – היהודייה, ואתה תעשה לה אותו מתוק, מתוק. **(יואלה רוקדת. מרטין מביט בה מכווץ).**

מרטין – אני לא יכול. לא יכול.

יואלה – (מתקרבת אליו, מתחילה לגעת בו) אני אעזור לך. **(הוא לא מגיב. לאט היא גורמת לו לשכב עליה, נשמעות מחיאות כפיים, צעקות בגרמנית. האימא מתקרבת).**

האימא – (פה מלא באוכל). נו, תפעיל את האגן, תנשוך את השדיים. מה הבעיה? זה רק בשר. בשר יהודי כשר ורך. **(מרטין דוחף את עצמו לתוך יואלה, האימא נותנת קצב ועושה קולות של גניחות – כאילו אורגזמה. ברגע אחד הכל נגמר. רצוי שהקטע יהיה מלווה באפקטים של תאורה צבעונית והרגע הזה יהיה שקט ואפילו חושך מוחלט ויישמע הקול של יואלה).**

יואלה – ועכשיו תהרוג אותי. אין לי כוח לרקוד יותר. **(הקול המוקלט של יואלה נשמע בחושך ותוך כדי כך יואלה ומרטין קמים ויוצאים – כשחקנים שגמרו תפקיד ולא כהמשך לסצנה שהתרחשה).**

האימא – קר היה שם בקרחת היער של בוכנוואלד **(רועדת, מתיישרת על הכורסה. קוראת אל מאחורי הקלעים).** תביאו לי תה ושיהיה רותח. **(עגלת תה מופיעה והיא עורכת טקס תה, שותה תוך כדי דיבור).** קור מקפיא. ככה זה בוכנוואלד אפילו באמצע הקיץ. הרוחות מעיפות אותך ישר לגיהנום. אבל הזרעונים האריים שצפו בדרכם להגשים את ייעודים – למלא את העולם באריות עזת-מצח. ואולי פשוט מצא חן בעיניהם לחצות את גבולות הטירוף למקום של – טפו טפו – אהבה? **(משתעלת, כמעט נחנקת מהמילה).** אסור לאכול ולשתות ביחד אבל מי יכול לעמוד בפיתוי? **(אוכלת עוגת שוקולד).** אתם מריחים את הליקר **(במבטא צרפתי)** שבשוקולד? יאמי. **(קמה, ניגשת למרכז הבמה, מרטין ויואלה נכנסים).** באוקטובר 42 נשלחו כל יהודי בוכנוואלד לחיסול סופי באושוויץ. **(פונה למרטין, בועטת קלות ביואלה שמחזיקה את הבטן הבולטת שלה).** שניפטר מהם סוף סוף. הם נדבקים כמו לכלוך. **(מתגרדת).** פשפשים. **(מרטין ניגש ליואלה, מנסה לגעת קלות בבטן שלה, היא נרתעת).** **מרטין – (מגיש לה לחם) קחי. לחם. (פאזזה) בשבילך ובשביל התינוק. (יואלה לוקחת את הלחם, מריחה, אוכלת לאט, מרוכזת מאד באכילה).**

האימא – מי אמר שליהודים אין נימוסים. תסתכלו עליה, על החזירה. אף פרור לא נופל ממנה.

מרטין – מחר אני אביא לך בשר. אולי גם תפוחי-אדמה.

יואלה – בבקשה. אני לא רוצה לאושוויץ. לא יכולה לעלות על עוד רכבת. בבקשה. תעשה את זה אתה. **(לוקחת את היד שלו ושמה על האקדח).**

מרטין – לא. זה הילד שלי. לא יהיה לי ילד אחר.

יואלה – בבקשה.

מרטין – לא יכול להרוג את הילד שלי. (מרטין יוצא. יואלה כורעת חסרת אנרגיה. האימא מתקרבת אליה).

האימא – נו, תצאי. מה נשכבת לך פה? ההצגה צריכה להתחיל! מאסטרו – מוסיקה! (נשמעת מוסיקה. יואלה קמה ויוצאת. האימא מסמנת להחליש את המוסיקה*).

האימא – בשביל מה בכלל צריך תיאטרון? חשבתם על זה פעם רבותי? (קדה) ו-גבירותי. אסור לשכוח את האישה שאתו. שמאחוריו, מתחתיו כשאת מעליו. היא זו שקובעת, אחרי הכל. (מדברת עם הקהל) אתך הוא כובש ואיתה הוא נכבש. ואלי הוא בא להשתחרר משתיכן. אין ספק, בית-זונות, תיאטרון מוסדות עתיקים ורבי עוצמה שדברי הימים לא יכלו להם. ב-1944 הפך ה-D.N.T לביח"ר לייצור תחמושת. אבל ב-1942 סיפק התיאטרון תחמושת מסוג אחר. הלהקה הגיעה לבוכנוואלד לבדר את הרוצחים. ככה זה. חיילים שהורגים מתעייפים מזה ואתם אמנים פריזטים – תקיזו קצת דם, נראה אתכם. שישפריץ עלינו. (במקביל נכנסים יואלה ומרטין "השחקנים" עם האביזרים שלהם ויוצרים את מקום ההצגה). כולם יורים או מתים ואתם עושים אומנות? (מתקרבת אליהם, מודדת את מסיכת פני החזירה שיואלה הביאה. מסירה את המסכה). ES PASST NICHT. MESDAMES ER MESSIEURS! אם לא ידעתם את התשובה לשאלה – תיאטרון – בשביל מה? קבלו אותה עכשיו! (ניגשת למרטין שמתעלם ממנה. יואלה נותנת לה שלט או פוסטר).

– "האיכר והחזירה" או "האיכר והיהודייה היפה שבבאר".

הפקה מקורית של שחקני ה-D.N.T קבלו אותם! (מצביעה במקל, נשמע סאונד מחיאות כפיים, רקיעות מגפיים, צעקות ושריקות. היא שוב מצביעה במקל. דממה. מתיישבת בכסא. שומטת ראש ונרדמת. נחירה קלה. כל הטקסט הסיפורי מושמע בקולה ב- VOICE OVER).

קולה של האימא – היא הייתה בכפר גרמני אחד – יהודייה יפה. אחת ויחידה. יהודי הכפר כולם נסעו מזמן.

GENGANGEN GE-SCHWINDEN, GEMACHT A GESHCRAFT.

היא נותרה שם לבדה כי קפצה לבאר.

הבאר שתמיד הייתה מלאה בדמעות מכל הסוגים הייתה עכשיו חרבה. כי היהודים, יימח שמם, לקחו איתם את הדמעות למקום שהלכו אליו. בוקר אחד התעורר האיכר (במקביל לסיפור רואים את מרטין מתעורר) לקול פכפוך מים בבאר. מוזר, חשב לעצמו. היהודים נסעו, הבארות כולן חרבות ובשלו מפכפכים מים. הלך, הרטיב אצבע, הרטיב לשון ולא יכול היה להפסיק לשתות.

(מרטין כורע ליד הבאר). מים. מים חיים. לא יכול היה למוש משם. הערב בא, הלילה ירד והאיכר רכון על הבאר. אט, אט, לאורו של ירח עלתה מן הבאר – דמות. **(יואלה שהייתה מקופלת כעובר מתרוממת לאט)** הוא זיהה אותה – היהודייה היפה של הכפר. נבהל. נרתע לרגע ועמד מכושף **(נשמעת מוסיקה יואלה רוקדת)**. מביט בה רוקדת, רוקדת ובוכה והדמעות ממלאות את הבאר. הבאר עולה על גדותיה. הוא התעשת ותפס אותה בחוזקה – יהודיה חיה, איזו חוצפה! SCHWEINEREI! **(סאונד של יריות, תאורה של מטווח. יואלה שמה על פניה מסיכה של חזירה)**. עם בוקר התעורר וידיו חובקות חזירה. חמודה למראה, משובבת נפש. הכפר רעב. המלחמה כבדה והוא סובב את הבאר ובידיו חזירה. **(אוסף של קולות גברים ונשים נשמע, מרטין חובק את מתני יואלה. הם רצים סביב הבאר וככל שהקולות גוברים הופכת הריצה מטורפת יותר)**.

הקולות – להרוג, לחתוך, לצלות, לאכול, לאכול, שומן נוטף על גריל, בשר ורוד נימוח תחת הלשון. תהרוג אותה! תהרוג את החזירה! אנחנו רעבים! תהרוג!

מרטין – בשום פנים ואופן לא. לא יכול. UNMOGLICH.

הקולות –למה? למה לא יכול?

מרטין – אוהב אותה.

הקולות – אוהב את החזירה?

קול האימא – טפו, טפו. הלילה ירד.

מרטין – אוהב אותה. רוצה לשכב איתה. רוצה לעשות לה ילד. **(עם "רדת החשיכה" מורידה יואלה את מסיכת החזירה)**. רוצה. רוצה. **(מנסה לתפוס אותה והיא בורחת)**.

קול האימא – הוא לא מבין האיכר. אי אפשר לשכב עם הזיה. והטירוף שלו הולך ומתגבר. לילה, לילה מתחנן – הגוף כואב.

מרטין – מוכרח לשכב. מוכרח. זו אהבה. זה לא זיון. תביני. כואב. כואב.

קול האימא – ועם בוקר צעקות בכפר. "להרוג החזירה. להרוג. אנחנו רעבים". הגיע הלילה. הלילה האחרון. **(מרטין כורע ברך ליד יואלה)**.

מרטין – בבקשה. חייך הם חיי. את מוכרחה.

יואלה – לא. אני לא. אני כבר מתתי בתחתית הבאר ביום שלקחו את כולם. קפצתי ראש והבאר הייתה ריקה. עכשיו אני חופשייה. האהבה שלך מעוררת בי בחילה. **(מקיאה ומנגבת**

את הפה). הזין הזקור שלך יפה, אני מודה. אבל כל מה שאני רוצה זה לקצוץ אותו, לחתיכות קטנות ולטגן. שומן חזיר נוטף, בשר ורוד נימוח. (הוא מנשק אותה והיא נושכת אותו. מעבר מוסיקלי. חושך. האימא נכנסת עם נקניק ביד).

האימא – עם בוקר מצאו את האיכר בתוך גל של עצמות ושוק של חזיר תקועה לו בגרון. (מרטין מואר, יושב ליד הבאר, פיו מלא בשר והוא מרוח בדם. יואלה עומדת מרחוק ומביטה בו). האף שלו רטט כמו אף של חזרזיר והוא בכה. אתם שומעים את שכשוך המים בבאר? בכל הכפר יש הצפה. מים גדולים מכסים את הבושה. (היא מתיישבת, שותה בירה ואוכלת נקניק. יואלה ניגשת למרטין, נותנת לו יד ועוזרת לו לקום. הם יוצאים ביחד). חזיר זה טעים. יאם. יאם. במיוחד חזיר יהודי. (האימא שרה שיר בגרמנית ורוקדת. במקביל מאחורי הקלעים מרטין ויואלה "חוזרים לעצמם" מבחינת הופעה. מרטין חוזר ראשון ויואלה אחריו. היא מביטה באימא שמוציאה לה לשון ויוצאת).

I THINK WE SHUOLD START WALKING TO ETTERSBUG NOW. – מרטין
IT'S LATE.

(הוא מתחיל ללכת היא אחריו. מחכה, נותן לה יד, הם כאילו הולכים במקום. מדי פעם יואלה מועדת והוא עוזר לה. נשמע קולה של האם, רך יותר).

קולה של האם – היער מפחיד אותך? כל-כך הרבה עצים ואין פינה להתחבא. ככל שהעיני גדול יותר על פני האדמה – הם בורחים לשמים. והגעגוע עושה אותם ארוכים ודקים, דקים.

HIS FRIENDS FROM THE THEATER – THEY TOOK THEM – מרטין
OUT OF THERE. AFTER THE SHOW HE GOT THEN ALL DRUNK SO HE HAD TO DRIVE. SHE WAS IN THE BACK OF THE LORRY UNDER THE COSTUMES AND THE SCENERY.

(האימא מגיעה לבושה כפי שהייתה בהתחלה, גוררת אחריה בובת סמרטוטים, נגשת ליואלה ומראה לה את הבובה. בידה השנייה היא אווזת במסיכת החזירה שראינו קודם. יואלה לא מתייחסת והיא מנחמת את הבובה ומערסלת אותה בחיקה. נשמע סאונד של מכונית. האימא נעצרת לרגע, מקשיבה ומרגע זה מתרחשת פנטומימה – האימא עם בובת הסמרטוטים וה – VOICE OVER של האימא).

קולה של האימא – חושך. גוש בשר. מתנגשת בחלקי תפאורה. מסיעה על הפנים. חזירה יהודייה. (האימא מסדרת לעצמה את המסכה ונשארת איתה פונה ליואלה שתחזיק לרגע את הבובה ויואלה מסרבת. מרטין ממשיך בהליכה במקום). בדרך לשחיטה. רגע של

שקט. מרגישה מים מלטפים את רגלי. אני חלוק אבן. מים רבים מציפים אותי, מערבלים. בבת-אחת הכל נקרע. המים של הם דם.

מרטין (נעצר) – HERE IS THE CHURCH, LET'S GO INSIDE.
(מרטין נכנס ונעצר ליד אזור העוגב מתחיל לנגן. יואלה דוחפת את האימא שנעצרה על המפתן פנימה לכיוון המזבח. האימא מניחה לבובה להישמט).

יואלה – נו, נו, ככה שוכחים ילדה?! (האימא מציתת, כנועה אוספת את הבובה ומתיישבת על ספסל ליד המזבח. בניגוד לדמות האימא הפוטנטית בבוכנוואלד עכשיו היא חסרת חיים וחסרת רצון). אז תגידי לי איך זה היה. המשאית של השחקנים הורידה אתכם פה ואת צרחת, צרחת (מנסה לביים את האם עם מסכית החזיר) כמו חזירה שחוטה. זה מה שאמרנו? רגע, תעמדי פה. (מזיזה אותה). תכרעי. לא פה. על המזבח. ככה. (משכיבה אותה פותחת לה את הרגליים).

מרטין – I'M GOING TO MAKE SOME COFFEE. (יוצא).

יואלה – (מסתכלת לעברו במבט ריק ואח"כ פונה לאימא) ועכשיו תוציאי אותי. לא. את הרי לא רצית ילדה. זה בטח הוא, אבא שלי שהוציא אותי ממך, בכוח. את לא נתת והוציא. חתך את חבל הטבור ובכה כששמע אותי צועקת. (היא צורחת, מרטין חוזר בריצה ויואלה מדברת לעצמה כמו בתפילה). הוא אהב אותי האבא שלי, הוא ניקה ועטף אותי – אולי בחולצה שלו. (מרטין מביט בה כי הפעם היא מדברת אליו ולא לאימא).

מרטין – I DON'T UNDERSTAND WHAT YOU'RE SAYING.

יואלה (שוב פונה לאימא) – כן. הוא הוריד אותה והבד שלה היה נעים וספוג בריח שלו והוא עטף אותי בתוכה ונתן לך שתחבקי ואת (סוחבת את האימא, לוקחת ממנה את הבובה וזורקת לקיר, האימא בוכה). לזרוק לקיר זה מה שרצית. לקרוע את כל האיברים. (קורעת את הבובה והאימא ניגשת ומנסה לתקן).

האימא – לא. לא. NEIN, NEIN.

מרטין – HOW CAN I HELP? (מתקרב אליה).

יואלה – MAKE LOVE TO ME.

(הם מתחבקים, אלומת אור עליהם ואח"כ חושך על כל הבמה. יואלה, מרטין והאימא יוצאים ובפעם הבאה כשעולה האור הוא עולה על אייב וריבה – כל אחד בפינה אחרת של הבמה).

אייב – (מחייג, הטלפון מצלצל אצל ריבה שמדדה מהמקלחת, עטופה במגבת, עונה).
מאיפה הוצאתי אותך?

ריבה – מהמקלחת. אז בוא נעשה את זה קצר.

אייב – מהבוקר היא לא הייתה במלון. אמרו לי.

ריבה – היא ילדה גדולה. וחוץ מזה – עכשיו נזכרת לדאוג לה?

אייב – אני דואג. עובדה. לא שאני צריך להוכיח משהו למישהו. לכל אהבה יש גבולות. יואלה מכירה את הגבולות שלנו.

ריבה – אז מה אתה רוצה?

אייב –תגידי לה שאנחנו בהיידלברג עד מחר בערב. יש לה את הטלפון של המלון.

ריבה – אם היא תתקשר אני אגיד לה שנפרצו לך הגבולות. (נשמעת מוסיקה – VOULEZ –
"VOUZ COUCHER AVEC MOI וקול נשי).

קול נשי – בוא כבר, אייב!

אייב – אנחנו בפאב. את יודעת, זו עיר של סטודנטים. תגידי לה שתתקשר.

ריבה – ביי, אייב. (סוגרת את הטלפון, מדדה מחוץ לבמה).

אייב – (משתהה עוד רגע, המוסיקה מתגברת, אייב יוצא בצעדים של ריקוד) –
J'ARRIVE BABY, J'ARRIVE

תמונה 6

הבוקר שלמחרת, בית-הקפה של התיאטרון בווימאר, יואלה, האימא, מרטין, אייב, הסינית והחבורתה ודמויות מן התיאטרון.

(יואלה יושבת ליד שולחן בבית-הקפה, ברקע נשמעות בגרמנית הוראות לגבי שחקנים שצריכים להיכנס לחזרות, מרטין מנשק אותה ויוצא. יואלה מחייכת. מוציאה מראה ושפתון, מורחת אותו לאט. האימא נכנסת עם כוס קפה, לבושה באלגנטיות, מרימה את

ידה הפנויה שציפורניה הארוכות צבועות באדום – או שלובשת כפפות מבריקות עד המרפק).

האימא – הייל היטלר. (יואלה מתעלמת. האימא מתיישבת ליד, לוגמת לאט מן הקפה, מוציאה סיגריה עם פומית ומדליקה). את יודעת, יקירתי, לילה בלי שינה זה לא מה שחסר לך לקמטים, בגילך. (יואלה מנסה לסדר את השיער לבננה ובגלל מבטה של האימא לא מצליחה. האימא קמה ומסרקת אותה. לרגע נדמה שיש ביניהן עדנה. אך מייד אח"כ האימא מרחיכה את הצוואר החשוף של יואלה). אז כמה פעמים גמרת, זונה יהודייה? איך זה לשכב עם גרמני? הריח, בכל אופן, MY DEAR, מסריח לשמים. (סותמת את האף ומנפנפת, כאילו לסלק את הריח. יואלה קמה, דוחפת אותה, היא נופלת. קמה, מיישרת ומנקה את הבגדים). אז ככה, זה מה שאת רוצה? (קוראת לעבר אחורי הקלעים) GARCON, מלצר! (מוגשות לה זוג כפפות בוקס שהיא מושיטה ליואלה והיא עצמה לובשת זוג אחר. הקטע הבא כולו מעין מהלך של קרב בין בוקסרים כולל הסאונד המתאים. האימא מפתיעה את יואלה במכות רציניות בהתחלה ובשלב מסוים יואלה "מתעוררת לחיים" ומתחילה להחזיר והאימא על הרצפה, רגלה של יואלה עליה).

יואלה – (מתנשמת) – אחת, שתיים, לא טוב לך שהגוף שלי שמח. שלש (האימא מתפתלת ויואלה דוחפת את העקב שלה חזק יותר). זה עושה לך בחילה, נכון אימא? ארבע. (האימא מנסה לזוז ומצליחה. יואלה מתיישבת עליה) רצית שאני אחתוך לי שם את הורידים על המזבח בכנסייה וזה לא הצליח לך, מאמאל"ה. מיין טייערע מאמע. (אמי היקרה ביידיש). חמש, שש. איכס. תראי איך את מתנשמת, זקנה. זה הכול מקנאה. לך כבר שנים אף-אחד לא רוצה להכניס. שכבת עם מישהו אחרי אבא? הרגשת פעם איך זה ליהנות מזה? שבע, שמונה. ניצחתי.

(יואלה מסירה את הרגל וזורקת את הכפפות לעבר אחורי הקלעים. האימא קמה).

האימא – היית מתה. (לוקחת את הכפפות של יואלה ויוצאת. מתחילה המוסיקה הסינית. תאורה על הבימה הקטנה הגבוהה ועל המסך מוקרנות שקופית של ים ואנייה. הסינית מתבוננת באופק ומנסה לקרוא בספר. אותיות גדולות מופיעות על פני הים. יואלה מתקרבת אליה).

יואלה – מה אכפת לך מה כתוב שם? אם לאימא שלך היה משהו חשוב להגיד לך היא היתה צריכה לעשות את זה כשהיא היתה בחיים. להזמין אותך לתה או איך שעושים את זה אצלכם ופשוט להגיד לך. לא לשלוח אותך לחצות ימים וארצות.

האימא – היא לא דיברה כי היא לא יכלה לדבר. את לא מבינה את זה?

יואלה – מה את נדחפת לכל מקום? (השקופית מתחלפת בשקופית של חוף והסינית מתכופפת, לוקחת את המזוודה ומתכוננת לרדת מן האנייה). איך בכלל תוכלי ללכת עם הרגליים הכפותות האלה? איזו מן המצאה זו?

האימא – זה כדי שיהיו להן כפות רגליים קטנות. זה ליופי. **(יואלה תוקעת באימא מבט והיא מנופפת לסינית לשלום ומתרחקת).**

יואלה – חשבתי שאת צעירה אמריקאית מודרנית. בת כמה את? 25? 27? **(הסינית "יורדת מן האנייה" מביטה סביבה).** אני יודעת – זה הנושא שלך לדוקטורט. זו המצאה שאף-אחד עוד לא עלה עליה בגלל זה יצאת למסע הזה. אבל איך תגיעי לשם? **(השקופית מתחלפת ורואים מפה עתיקה מצוירת ביד עם סימונים והסינית מתבוננת בה).** איך תעברי את כל הדרך הזו? את צריכה משהו שיראה לך – את צריכה מדריך. **(פאזזה).** אני לא נורמלית. מה אני מתעסקת בסיפור הזה? חסר לי צרות משלי. **(מפנה את הגב ומתרחקת משם, ניגשת לפסנתר. האור על הבמה הקטנה "כבה" והיא כאילו לא קיימת).** אני צריכה להירגע. אני צריכה את מרטין.

האימא – (מרחוק) אז זין גרמני זה סמים?

יואלה – למה את לא עוזבת אותי במנוחה? את לא רואה שאני על הסף. מה את רוצה, שיאשפזו אותי? שייקחו אותי כמו שלקחו אותך? מה רצית שאעשה? שאני אגיד להם – לא, אל תיקחו את אימא שלי, אני אטפל בה – ילדה בת חמש?

האימא – (מתקרבת בשקט) – יכולנו למות אז שתינו והכול היה נגמר. את לא יודעת מה זה כשחתול רובץ לך על קנה הנשימה. המשקל שלו, החום של הגוף הקפיצי הזה שסותם לך את האוויר ואת לא מצליחה להוריד אותו ממך. מנסה, מנסה והוא לא מוותר. הוא נח עליך מנוחת עולמים. בארץ לא הבינו אז מה שקרה לנו. לא היה לי עם מי לדבר. גם אם היו מילים הן נכלאו לי בבטן. מוגלה. עד שהכול התפוצץ. כל-כך רציתי לנוח, יחד אתך. רציתי אותך אתי. את הילדה שלי. לא שלו. הוא עבר שם בטעות. אבל את צעקת. והם באו ולקחו. **(תוך כדי דבריה היא מנסה לחבר את יואלה שיושבת נטולת כוחות ליד הפסנתר ו"נותנת" שייעשו בה דברים. היא בוכה בשקט ונצמדת לאימא. לאט האימא עוזבת אותה).** עכשיו אני צריכה ללכת. את תהיי בסדר. אני עייפה. עייפה מאד. בשביל מה מתים אם לא בשביל לנוח? **(מחייכת ליואלה, מלטפת את שערה, מתחילה לבכות).** איך זה בתפילה? "המצא מנוחה נכונה"? לי הוא לא המציא. אז הייתי צריכה לסדר לי לבד. להתראות, אנה. **(נעצרת לפני היציאה).** יואלה זה שם לא רע. אני יודעת שהמצאת לך אותו

בגלל הילד ההוא בגן עם האבא הגבוה. אבל השם הזה יש גם יהווה וגם אלה – את האלוהים שלך, יואלה. רק את יכולה. (יוצאת. יואלה קמה והולכת לכיוון היציאה, מסתכלת).

יואלה – מה אני הולכת אחריה? הייתי פה לבד. כל הזמן לבד. (פאוזזה). אני משתגעת. (נגשת לטלפון מחייגת לריבה, מהצד השני רואים את ריבה במשרד שלה, תולה את הציור הממוסגר של מיכל). הי.

ריבה – יואל! איך ידעת להתקשר בדיוק עכשיו כשאני מרגישה כל-כך לבד? יש לי בעל ושני ילדים והמון אנשים שרואים אותי כל יום ורק אתך אני לא לבד. (פאוזזה). אייב התקשר. הוא דואג לך. אני לא מאמינה שאני אומרת את זה אבל זה נראה לי אמיתי. לא שזה מפריע לו לבלות. כלייזמר אמיתי. החיים שמחים בכל מחיר. גם אני התקשרתי אתמול בלילה. לא היית במלון.

יואלה – ישנתי אצל מרטין.

ריבה – הפסנתרן? הגרמני? (פאוזזה). איך היה? מה גילית שם בבוכנוואלד ובכנסייה – איך קוראים למקום הזה?

יואלה – אתרסבורג.

ריבה – אני מרגישה שאין לך כוח לדבר.

יואלה – דברי את. יש לי כוח להקשיב.

ריבה – חלמתי שמיכל התאבדה. לקח לי שעה לנקות מעצמי את הדם. בחלום. שפשפתי במים רותחים, שרפתי לעצמי את הידיים. זה צרב והבשר כמו נתלש ממני ואז נזכרתי – דם יורד במים קרים. זה מה שאימא שלי אמרה שהיו הכתמים הראשונים של הווסת. "אל תדאגי. זה יורד במים קרים". (פאוזזה) מיכל בסדר גמור. היא מסתדרת מצויין בלעדי. (מביטה בתמונה) ורק אני מרגישה שנעלמו לי הכנפיים. ראית פעם ציפור לבדה בשמיים שלא יכולה לעוף?

יואלה – את צריכה לקחת חופש.

ריבה – מתי את חוזרת?

יואלה – אני לא חוזרת. (פאוזזה). בינתיים.

ריבה – ומה עם המחזה? נתת להם תשובה?

יואלה – עוד לא קראתי אותו עד הסוף.

ריבה – את הורסת לעצמך את ההזדמנות. יואל, הגבר הזה הוא אולי נחמה ללילה. הוא לא התיקון שלך. לקבור את עצמך בתוך הגוף שלו – זו לא התשובה.

יואלה – אז מה כן? סוף סוף בגיל 48 אני יודעת את כל האמת על עצמי. כל מה שהיה או לא היה בגיהנום הזה. אז מה את רוצה שאעשה עם זה עכשיו? ילדים? מאוחר מדי לתיקונים מהסוג שאת מוכרת למסכנים שלך שם. אין דבר כזה. אלוהים שבר ואני אתקן? מי את חושבת שאני – מצ'יסטה?

ריבה – אנחנו לא מדברות על גורילה מהסרטים – אנחנו מדברות על בני-אדם. אמרת שהמחזה הזה הוא על מורשת נשית שהורגת. אולי זו ההזדמנות שלך. תעשי אותו ותינצלי. **(פאזזה)** אני מסרבת להאמין שאין תיקון.

יואלה – הסנדלרית הדגולה! נראה אותך מתקנת את החיים שלך? למה את חושבת שחלמת על מיכל ועל הדם שלה שלכלך לך את התחתונים? קל להתעסק בכאבים של אחרים. אולי בגלל זה נהיית חברה שלי. כי אצלי הכול תמיד היה הפוך. תמיד היה בלגן לסדר. ולסדר בלגנים של אחרים עושה לך שקט. כמו תרופת הרגעה.

ריבה – אני לא חושבת שמתאימה לי השיחה הזאת היום. מאיפה האכזריות שלך, יואלה? **יואלה** –מאימא שלי. **(סוגרת את הטלפון. ריבה משירה את השפופרת פתוחה, מלטפת את הציפורים שבתמונה, נשמע צליל תפוס. דמעות).**

(סאונד של קולות של אנשים. נכנסים שניים-שלושה שחקנים שאינם מופיעים בתמונה זו – לבושים כדמויות מן הגיהנום ומסכות כל פניהם. הם נושאים מגשי אוכל ומתיישבים לשולחן עם הגב ליואלה. אחריהם נכנס מרטין. היא ממהרת לקראתו. נעצרת קרוב אליו. הוא נוגע קלות בידה. מחייכים).

מרטין – WE HAVE HALF AN HOUR BREAK. I THOUGHT YOU MIGHT BE HUNGRY. **(יואלה לא יכולה להתיק מבטה מן הדמויות).** WE'RE DOING FAUST. THEY ARE THE POOR SOULS FROM HELL...QUITE BEAUTIFUL. AREN'T THEY?

יואלה – **(הדמויות מדברות ביניהן בגרמנית, אולי הורידו את המסכות או שפניהן מאופרות אך היא רואה אותן רק מהגב. היא מתקרבת אליהן).** I'M NOT HUNGRY. MAYBE JUST COFFEE.

מרטין – YOU HAVE TO EAT. **(שם לב למשיכה שלה את הדמויות).**

WOULD YOU LIKE TO GO INSIDE? THERE'S A SMALL RESTAURANT
BEHIND THE THEATRE.

יואלה – (מתקרבת אליו, נוגעת בו, מחייכת).

NO, I LIKE BEING IN HELL. I'M USED TO IT.

מרטין – O.K. I WON'T BE LONG. AND I'M BRINGING YOU SOMETHING TO
EAT. (אייב נכנס, נעצר בפתח. הם לא שמים לב אליו). COFFEE IS NOT FOOD.
(יואלה קולטת את אייב, מנשקת את מרטין שנבוכ מעט ויוצא. אייב נכנס. נראה עייף).

אייב – קפה זה לא אוכל? מצאת לך אימא יהודיה ממוצא ארי. היה שווה לבוא לבוכנוואלד.

יואלה – (מתיישבת ליד אחד השולחנות). אל תהיה מגעיל אייב.

אייב – (מסיר את המעיל, מתיישב לידה). לי לא מגיעה נשיקה? (מנסה לנשק אותה
בתאוה, היא הודפת אותו).

יואלה – אנשים אוכלים כאן. אתה לא רואה?

אייב – ממתי זה מפריע לך? או שאת פוחדת שהגרמני שלך יראה. הספקת הרבה ב-48
שעות.

יואלה – מה קרה לתזמורת שלך? נקרעו להם המיתרים?

אייב – נסעתי חצי לילה כדי לראות אותך. אולי תרדי כבר מהציניות הזאת.

יואלה – (קמה). אז זה מה שאתה רוצה? מחיאות כפיים? (משתחוה). בראוו אדוני
המאסטר! (אחת הדמויות מסתובבת אליה – אולי האימא אך האיפור כבד ומקשה על
הזיהוי. יואלה נבוכה ומתיישבת).

אייב – אני לא מבין, יואלה. חמש שנים אנחנו ביחד. חמש שנים זה לא לילה אחד.

יואלה – לא, ללילות זה לא הצד החזק שלנו. אנחנו טובים בזיונים של אחר-הצהריים,
מעליות, רכבות, חדרי-הלבשה, שפת-הים. לא. את הלילות אתה מבלה עם אשתך במיטה
הזוגית שלכם.

אייב – אף-פעם לא שיקרתי לך. אף-פעם לא אמרתי שאני יכול לעזוב אותה. שלשים ושתיים
שנה. אף-פעם לא היה לה מישהו אחר. גם ילדים לא נתתי לה. זה היה התנאי שלי והיא
הסכימה. היא היתה העוגן שלי כל השנים. היא שלחה אותי ללמוד. בלעדיה הייתי נשאר

כליזמר של חתונות כמו אבא שלי. (מנסה לקחת את היד של יואלה). אני לא מבין, יואלה. היה לנו טוב יחד. את יודעת שאף-פעם לא הסתכלתי על אחרות ונשים מתחילות אתי כל הזמן. את יודעת את זה.

יואלה – כי לזין שלך יש אנטנות והוא לא מפסיק לשדר.

אייב – חשבתי שאת אוהבת את זה. (מלטף את הרגל שלה. היא מתמכרת לרגע ואח"כ מתרחקת). אני מתגעגע אליך. כבר שני לילות שאני לא מצליח לישון. הרוס מעייפות והגוף שלי צורח. (פאוזת). אני לא יכול לעזוב אותה, יואלה. היא זקוקה לי.

יואלה – גם אני ואותי עזבת. (מוציאה מהכיס של המעיל מפתח ושמה של השולחן). אתה יכול לישון בחדר שלי במלון. אני לא חוזרת לשם. לפחות לא הלילה.

אייב – הרכבת שלי יוצא בעוד שעה. הם בטיול היום. אני צריך להיות שם כשהם יחזרו. (הוא קם, נוגע בפנים שלה). היה לנו טוב ביחד. כשתחזרי לארץ, אם תעשי את המחזה הזה שהציעו לך ותצטרכי מנהל מוסיקלי – תחשבי עלי. (הוא מתחיל ללכת והיא מלווה אותו ליציאה. הדמויות קמות עם המגשים שלהן, הדמות שקודם הסתובבה מביטה בשניהם).

יואלה – אני מקווה שתצליח לישון ברכבת, אתה נראה נורא. (היא מנשקת אותו. הוא יוצא. הדמויות יוצאות ומרטין חוזר. הוא מניח את המגש על השולחן).

מרטין – SORRY I'M LATE. THE DIRECTOR SAW ME AND HAD SOME REMARKS ABOUT THE REHEARSAL.

יואלה – (מריחה את האוכל). IT SMELLS GOOD. LET'S EAT. (היא מתחילה לאכול בתיאבון. מרטין מביט בה ומחייך).

YOU SHOULD EAT. YOUR BREAK IS ALMOST OVER.
(הרמקול מודיע בגרמנית על המשך החזרות).

מרטין – TONIGHT I'M TAKING YOU DANCING. A BIRTHDAY PARTY OF A FRIEND OF MINE. YOU'LL LOVE THE PLACE. HE HAS A SMALL STREAM GOING THROUGH HIS GARDEN WHICH IS FULL OF FLOWERS. IT'S LIKE A LITTLE PIECE OF HEAVEN. I HAVE TO GO NOW. MAYBE YOU WANT TO GO TO THE HOTEL TO SLEEP?

יואלה – I WANT TO SLEEP WITH YOU.

מרטין – (מחייך). I'M OFF AT 4 O'CLOCK.

יואלה – I'LL MEET YOU HERE. (מלטפת את לחיו).

YOU NEED A SHAVE. THANK YOU FOR EVERYTHING.

(הוא מנשק אותה ויוצא. יואלה מתיישבת, מחטטת במזלג בצלחתה. לא מצליחה לאכול. מנסה לשתות, מוותרת. מזיזה את המגש, מכסה את פניה בידיה. נשמע קולה של האימא).

קולה של האימא – אם את לא אוכלת תחזירי את המגש. 'בואו זבובים.

יואלה – חשבתי שהלכת לנוח.

קולה של האימא – רציתי אבל אתך זה לא פשוט כל-כך.

יואלה – תעזבי אותי, אימא. אין לי כוח לדיאלוגים רצחניים עכשיו. כל מה שאני רוצה זה לישון.

קול של האימא – אבל את מחכה ל-

יואלה – למרטיין. כן. אני מחכה לו ואני לא רוצה לשמוע שום מילה רעה עליו. נגמרו לי הנוגדנים לגועל-נפש שלך.

קולה של האימא – מה כבר אמרתי? שום דבר. גרמני. זה כל מה שהוא. גרמני.

יואלה – גרמני שבזכותו אני יודעת כל מה שאת היית צריכה לספר לי מזמן. גרמני שאם הוא לא היה שם אתמול גם אני הייתי מחפשת לי מקום לנוח. איך קראת לזה? מנוחה נכונה. כי להיות הבת שלך זה עסק מעייף. ואני עושה את זה כבר 48 שנה.

קולה של האימא – ניתקת לחברה הכי טובה שלך את הטלפון כי היא אמרה לך מה שאני רוצה להגיד אבל אותי את לא יכולה לנתק. את עושה לך פה תחנות ביניים. בסדר. בתנאי שאת זוכרת שזה כל מה שזה. (יואלה מנסה לקחת את המגש, ידיה רועדות ומשהו נופל?). תיזהרי מה יחשבו עליך כאן? גם זרה וגם מלכלכלת להם את הרצפה?

(נכנסת דמות גבוהה, גבר שנראה כאישה, פנים מאופרים תיאטרלית, לבוש שמלה לא אופנתית. מחזיק מגב ודלי עם סמרטוט רצפה. עוזר לה לאסוף מן הרצפה. היא מחייכת אליו והוא מחזיר חיוך).

יואלה - DANKE. (הוא לוקח את המגש ויוצא, יואלה עוקבת אחריו במבטה). את עוד כאן? תגידי לי מה לעשות. אני כל-כך רוצה לישון אבל אני פוחדת. ששוב ייקחו אותי לשם ואני אהיה את והתינוקת והאבא של התינוקת. אני פוחדת לעצום עיניים. (פאזזה). לא עונה.

בטח. למה אני מופתעת? כל השנים השארת אותי עם הפחד לבד. פתאום אני מתנהגת כאילו יש לי אימא. כאילו שיש מי שיעזור.

קולה של האימא – תגמרי עם העבר, יואלה. תתחילי לייצר לך עתיד. זרועות של גבר זה פתרון זמני.

יואלה – אני יוצאת מפה, אימא. החוצה לכיכר. יש שם את גיתה ושילר ששומרים על התיאטרון ואנשים שעוברים בדרך לסדר עניינים. קניות, מיסים, תור לרופא, תינוקות בעגלה, כלבים, נשים ממהרות לעשות אהבה, תיירים בבתי-קפה ואת – את לא שייכת לשם. אני לא אוכל לשמוע אותך שם. גברים יחנו מכוניות בחריקה (**מדברת תוך כדי הכנה ליציאה** – **בודקת את פניה במראה, מסתלקת, מתקנת שפתון, מליקה את המעיל על הגוף**), יקראו זה לזה לעניינים חשובים ורק הקול שלך יימחק מההקלטה. (**קמה ומתחילה לצאת**). צ'או מאמא. (**מתחילה המוסיקה הסינית, כולל שינוי תאורה. על המסך שעל הבמה הקטנה מוקרנת שקופית של מדבר. יואלה נעצרת. לרגע לא מסתובבת ואז "נשברת" ומביטה לאחור אל הסינית שיורדת מן הבמה בלבוש קרוע ופנים שרוטים**).

הסינית – אני לא מוצאת את הדרך.

יואלה – מה את רוצה ממני?

הסינית – תעזרי לי.

יואלה – מה לי ולסיפור שלך? אמרתי לך קודם. כשיוצאים למסע בארץ זרה צריך מדריך.

הסינית – אני לא מבינה בגברים. תעזרי לי לבחור.

יואלה – תראי לי את המפה. (**הסינית מוציאה את המפה שקשורה מעל הלב שלה**). מקום טוב לשמור סודות. מישו עוד יהרוג אותך בשביל זה. (**מתבוננת במפה**). המושבה הזאת של הנשים היא מוקפת בהרים. צריך לעבור שבעה נהרות כדי להגיע לשם וגם מדבר גדול. בשביל מה לך? כבר שנים הן שומרות על השפה שלהן לעצמן. אף גבר לא הצליח לפענח אותה. מי ערב לך שאחרי שתעברי את כל הסכנות ותצליחי לטפס על ההרים הגבוהים האלה ולגלוש במדרון ללב המושבה הן תגלינה לך את הסוד. למה שיתנו בך אמון? הרי שתינו יודעות שאת לא עושה את הטיול הזה לשם שמים. את תפרסמי את המחקר שלך בעולם, תיסעי להרצאות, סרט בהוליווד, תעשי לך פרנסה גדולה מהעסקה הזאת. למה שיתנו בך אמון?

הסינית – אני רוצה לקרוא את הספר. אני חושבת שיש שם שירים שאימא שלי כתבה. כל החיים היא לא דיברה. היא ניקתה, ובישלה ותפרה ועבדה במסעדה של דוד שלי ולא דיברה.

כשהייתי ילדה התביישתי בה כי כולם אמרו שהיא אילמת ושזה מרצון. שהיא עושה את זה בכוונה. ברגע שיכולתי נסעתי ללמוד רחוק מהבית. הייתי באה בחגים. בפעם האחרונה שבאתי לביקור הבאתי לה את תעודת ההצטיינות שלי שתתלה על הקיר ליד כל התעודות האחרות והציורים שלי שהיא שמרה. היה לה קיר מלא בחיים שלי ליד המיטה. היא לקחה את התעודה ביד רועדת. שמת לי לב כמה היא רזה פתאום וקטנה, כמעט מיניאטורית. היא שמה את התעודה מתחת לכר הגדולה שלה והוציאה משם ספר אדום קטן ונתנה לי אחר-כך היא נשכבה על המיטה ועצה את העיניים ואני הלכתי.

יואלה – תראי. יש לי מספיק צרות עם האימא שלי. אני ממש לא בנויה להשתתפות בקטע הזה.

(מוסיקה סינית שונה מהקטע נחוזר של כניסת הסינית ותאורה. נכנס גבר סיני גיבן, צעיר, עיניים גדולות מאופרות. נעזר במקל מגולף. יואלה והסינית מביטות בו. יואלה מתחילה לסגת).

יואלה – זה לא בשבילי. לא בשבילי. אני צריכה ללכת. מחכים לי בחוץ. **(הגבר נעצר ומתחיל לרקוד. הסינית מושכת בבגדיה של יואלה).**

הסינית – חכי. אולי הוא יכול לעזור. אמרת שצריך מדריך. אמרת שתעזרי לי לבחור.

יואלה – לא אמרתי. לא אמרתי. אני לא מבינה כלום בסינים. אף-פעם לא הייתי שם. גם לא כל-כך תכננתי לנסוע. יש מקומות שדחוף לי יותר. אני צריכה להבין את השפה. וחשוב לי לראות מה עושים בתיאטרון בלונדון, בניו-יורק.

המדריך – (משתחוה לסינית) אני יודע את הדרך.

יואלה – לא נראה לך שצריך אחד בריא יותר? אולי קצת יותר מנוסה. הוא נראה לי בגילך.

המדריך – כבר הגעתי לשם פעם עם אבא שלי.

יואלה – למה הלכתם לשם? רציתם לגנוב להן את השפה. אל תתני בו אמון. זה לא המדריך שלך.

המדריך – רציתי לראות את אימא שלי ואבא שלי רצה לראות את אשתו. היא היתה ממש אשתו. זה היה רק ללילה אחד. לילה אחד בחייה, לפני שמגלים לה את סוד השפה מותר לכל נערה לשכב עם גבר. ללדת ילדה. את הילדים – הבנים – משאירים לאבות שילכו איתם במדבר עד שימותו או ייקחו להם אישה אחרת, אימא חדשה. בדרך-כלל זה מה שקורה. והוא אהב אותה לכל החיים. הוא חיכה למרגלות ההר תשעה חודשים מתגעגע לכל קו בדמותה

שכבר נטשטשה והלכה בחולות הזיכרון. בתום תשעת החודשים כשעיף מלחכות עיניו נעצמו לרגע, הונחה לידו חבילה. וכשפקח אותן אני בכיתי לצידו. אני יודע את הדרך כי גם כשהלכנו משם לחפש חיים חדשים חזרו תמיד למרגלות ההר ואבא שלי אמר: "עכשיו אתה יכול לבכות כמו אז כשמצאת אותי. תבכה והדמעות שלך ימיסו את ההר ויחזירו לנו את אימא שלך".

יואלה – אז מה שאתה יודע לעשות הכי טוב זה לא להרוג פילים ולהכניע מפלצות. המומחיות שלך זה דמעות. **(פאזזה, פונה אל הסינית)**. אני אוהב את זה. גבר שבוכה אפשר לסמוך עליו. **(המדריך מושיט לסינית את המקל שלו, היא מהססת)**. תלכי איתו. הוא יודע את הדרך. **(הם מתחילים ללכת, מוסיקה, תאורה שונה והשקפית מתחלפת בתמונה של נהר גדול שזורם בתוך שדות)**. רגע. מה לי ולמחזה הזה? **(הדמות של הגבר הלבוש כאישה נכנסת)**. הוא דוטף את הרצפה, מחייך ליואלה וממשיך עד שיוצא. יואלה מביטה בו רק לרגע ומייד נמשכת לכיוון הבמה הקטנה. סאונד של נהר שוצף ככל שהיא מתקרבת לשם. הגבר יוצא).

הסינית - **(למדריך)** נהר עמוק. איך נעבור?

המדריך – בואי אחרי. אחזי במטה שלי.

הסינית – מה יעזור לי המטה שלך? > המים עמוקים. לא רואים את הקרקעית.

המדריך – אבא שלי גילף את המטה הזה מעץ חרובים שמצאנו בדרך. ברגע שתכנסי עם המטה למים הוא יפוך לך לרפסודה.

הסינית – **(מסתכלת על המים ועל יואלה)** אין לי אומץ.

יואלה – את צריכה לתת בו אמון. אחרת לא תגיעו לשום מקום ביחד.

(הסינית אווזת במטה בצד אחד והמדריך בצד השני. הוא נכנס למים והיא אחריו. התחושה של נהר מתקבלת בתנועה, במוסיקה ותאורה).

המדריך – היית פעם על רפסודה?

הסינית – לא. זה מפחיד אבל גם נעים. תסתכל איך המים רצים כאילו דחוף להם להגיע לאיזשהו מקום. ככה גם אנשים בניו-יורק, שם אני גרה. רצים, רצים ולא מגיעים.

יואלה – תיזהרו. יש שם מדרון. מין מפל כזה. יפה אבל מסוכן. לא נראה לי שהרפסודה תשרוד.

הסינית – אני לא יודעת לשחות.

המדריך – אל תדאגי. אני שוחה כמו דג. הנה, אחזי בי כאן, בגיבנת שלי. אל תתביישי.

הסינית – (ליואלה) ממש לא נעים לי. אף-פם לא נגעת בגיבנת.

המדריך – הנה, אנחנו טסים למעלה. (צועק) את אוחזת חזק?

הסינית – הנה, הגענו. כאן כבר הכול שקט כמו בריכה. תסתכלי על שושנות-המים והאלמוגים.

הסינית – (צועקת). דג ליטף לי את הרגל. כאן כבר לא עמוק. אני יכולה ללכת לבד. (הם "יוצאים" מהנהר, מנערים את הבגדים ספוגי המים).

המדריך – בואי נשב קצת לנוח.

הסינית – איפה המטה שלך? (הוא מושיט את היד והמטה "חוזר" כבמעשה קסמים. הוא מוקיד את החולצה הרטובה שלו. הגיבנת בולטת והסינית לא יכולה להסיר מבטה מן הגיבנת).

הסינית – בניו-יורק כולם משתדלים להיות יפים.

המדריך – הגיבנת שלי לא יפה בעיניך?

הסינית (ליואלה) – הוא משונה. הרי ברור שגיבנת זה משהו מכוער. (למדריך) כשנגעתי בה, במים, היא היתה לי נעימה. נאחזתי בה כמו בסלע יפה וחלק. אבל לך זה לא מפריע שאתה שונה כל-כך?

המדריך – כשנולדתי אימא שלי נישקה אותה. היא חשבה ליישר אותה בנשיקות אבל לא היה מספיק זמן. היא היתה צריכה לחזור למושב הנשים ולא היה זמן לנשיקות. הרבה זמן חשבתי שהגיבנת שלי כמו אבא וכמוני רק מחכה לאימא שתחזור ואז היא תעלם בפוף אחד. עכשיו הגיבנת שלי ואני – אנחנו כמו חברים. שנינו יודעים שכבר אין תיקון כמו שאבא ידע שאימא לא תחזור והוא מת. לפעמים כשאני שוחה עירום בנהר והמים מלטפים אותה נדמה לי שהיא יפה. שהיא כמו מין אוצר שקילבתי.

הסינית – אוצר של כאב. אני חושבת שלא הייתי צריכה לצאת למסע הזה.

המדריך אז למה יצאת?

הסינית – כי רציתי לדעת מה מאימא שלי יש בשירים האלה. לפענח את הסוד. ואולי גם רציתי להיות הכי מפורסמת בעולם ועשירה בגלל התגלית הזאת וחופשייה לעשות ככל

העולה על רוחי. ללמד באוניברסיטה אם ארצה. או לטייל בעולם בלי לייצר שום דבר בעל ערך. בלי להצטרך להוכיח את עצמי לאף-אחד.

המדריך – את רוצה לחזור?

הסינית – (מהססת ואח"כ החלטית). לא. היה לי קר בלב ומשעמם לפני שיצאתי למסע הזה. שום דבר אמיתי לא קרה לי. בוא. נמשיך. **(נותנת לו יד, הם מתחילים ללכת יד ביד).**

המדריך – עכשיו צריך לטפס. תיעזרי במטה. **(היא לוקחת את המטה. הם כאילו מטפסים, נשמע סאונג של רוח ויללת תנים).**

יואלה – טוב. לי זה הספיק. אני עייפה נורא וזה לא ממש פותר לי את הבעיות. **(יואלה מפנה את הגב ומתחילה ללכת לכיוון היציאה. שקופית של מדבר ואור מסמא).**

הסינית – (צועקת, יואלה מסתובבת) אני לא יכולה לראות. האור מסנוור לי את העיניים. הרגליים. הרגליים שורפות. למה לא הזהרת אותי?

המדריך – (מסיר את החגורה שלו, קורע אותה וחובש לה את כפות הרגליים). בקרוב תרד השמש ויהיה לך פחות חם.

הסינית – אין דרך אחרת? אין לכם פה רכבות או מטוסים? (יללה של בעל-חיים מפחיד שמתקרב – בשקופית – נמר או שועל שמתבונן בסינית והיא קופאת).

יואלה – תברחי. תברחי. למה את מחכה?

הסינית – את לא בסיפור הזה. את לא יכולה לעזור לי. **(תוך כדי דבריה – המדריך בתנועות של קונג-פו וסיבובי המקל/מטה מהפנט את המטה שנרדם).**

המדריך – בואי נמשיך. הלילה יורד. אולי עוד נספיק להגיע למערה.

הסינית – אני לא זזה מפה. יש פה נמר. רק אני רואה אותו?

המדריך – הוא ישן. בואי. הוא חולם עכשיו תסתכלי איך ארובות העיניים שלו רועדות. רק הגוף שלו פה. הוא עצמו רחוק מכאן. **(נותן לה יד, היא מתקדמת בזהירות, מדי פעם מביטה ביואלה).**

יואלה – ככה זה שנותנים אמון בגבר. אם רוצים שזה יצליח צריך ללכת עם זה עד הסוף.

(הלילה יורד על המדריך והסינית – שקופית של שמים עם כוכבים וקווי מתאר של הרים. הם נעלמים ומרטין נכנס. יואלה ממהרת אליו).

יואלה – מרטין.

מרטין – I HAVE 5 MINUTES. I JUST CAME TO SEE HOW YOU ARE.

יואלה – MY MIND IS LIKE A TERMINAL. ANYONE CAN GO IN AND OUT
AND I HAVE NO CONTROL OVER IT.

מרטין – YOU NEED TO SLEEP. WHY DON'T YOU GO TO THE HOTEL
AND WAIT FOR ME THERE?

יואלה – I'M SLEEPING ALREADY. EVERYTHING THAT'S HAPPENING TO
ME IS LIKE A DREAM. YOU ARE MY ONLY REALITY.

(מרטין מחבק אותה. לרגע היא "נחה" אצלו ומייד מתעשתת).

מרטין – YOUR TIME IS UP. GO. THEY'RE WAITING FOR YOU.

מרטין – DON'T WORRY ABOUT ME – I'LL BE O.K.

מרטין – I HAVE TO WORRY ABOUT YOU. YOU ARE MY
RESPONSIBILITY.

יואלה – (מביטה בו רצינית לרגע ומייד דוחפת אותו החוצה). GO. GO.

מרטין - (מחייך). I'LL BE BACK SOON. **(מרטין יוצא. יואלה עוקבת אחריו במבטה וניגשת לטלפון ציבורי).**

קולה של האימא – עצות טובות את נותנת לסינית הקטנה. "אם סומכים על גבר צריך ללכת עם זה עד הסוף". אז זה הגבר שבחרת לך ללכת אתו עד הסוף? שנים את לא נונת אמון באף אחד, לא מספיק כדי לחיות עם מישהו מהם. מבלה עליהם ומתחתם אבל אף-פעם לא קורעת את מסך הבשר והדם ונותנת לגעת בלב. להחזיק אותו בכף היד, כמו שהוא, מפרפר ורועד מפחד. ודווקא לו נתת? לגרמני הזה? מה את יודעת עליו? מאיפה יש לו אנגלית כל-כך טובה כשאף אחד כאן לא מדבר אנגלית? אולי מכל התיירות שהוא תופס לו. עושה להן סיור בבוכנוואלד, כותב להן ביוגרפיה, כמה מנגינות וגוד טיים. אומרים שאצל גברים ההזדקרות היא עניין אוטומטי ומה עם נשים – שמת לב כמה הן טיפשות כשמדובר באהבה?

(יואלה אוטמת אוזניים. מחייגת את המספר של ריבה במהירות. אור על ריבה בחדר במשרד. קרטון על השולחן היא אורזת את החדר. הטלפון מלמל והיא אינה מרימה.

מביטה בו ארוכות. מחזיקה את התמונה של מיכל. מהססת, מחליטה להשאיר את לכיוון המקום שבו נמצאת הבמה הקטנה – אזור האגדה הסינית. היסית והמדריך נכנסים בתנועות קונג פו ומוסיקה מתאימה, הם צוחקים, מתגוששים, הוא מפיל אותה ולרגע הפנים שלו קרובות לשלה ויש אינטימיות ביניהם והיא מפילה אותו ויושבת עליו. מחייכת. נראה שעוד רגע יתחילו לגעת אחד בשני אך הוא קם, כאילו מנקה חול מעצמו).

המדריך – כשתחזרי חזרה לניו-יורק תוכלי לטייל בפארק הזה שסיפרת לי עליו – הסינית – סנטרל פארק.

הסינית – סנטרל פארק.

המדריך – בלי לפחד. תוכלי לראות גם את השקיעה וגם את הזריחה עם הברווזים באגם.

הסינית – אולי אני לא אחזור לשם.

המדריך – את תחזרי. זה המקום שלך. (פאוזת) בואי נמשיך. (נעזר במטה הוא מתחיל ללכת. רואים שקופית של הרים).

הסינית – אני צמאה. מאז הנהר לא שתיתי מים. (פאוזת). מה נעשה? איפה נמצא כאן נחל או באר? מדבר והרים. זה מה שיש פה. עולם שלם של חול. הלכנו שעות. לא ראיתי אפילו עץ אחד, או שיח או פרח. אתה לא צמא?

המדריך – הגוף מתרגל. כשיש מים שותים וכשאינ –

הסינית – אני לא יכולה. הפה שלי יבש. אני מרגישה שהלשון שלי נשברת. (המדריך מעביר את ידו בתנועה מלטפת על המטה, הסינית מביטה בו חסרת סבלנות). בניו-יורק יש חנויות שפתוחות 24 שעות. אתה יכול לקנות איזה משקה שמתחשק לך, אפילו באמצע הלילה. (לאט המטה מצמיח עליו והופך מעין ענף עם עלים בשרניים. הסינית מביטה בו המומה וגם יואלה מתקרבת, משפשפת עיניים. המדריך קוטף אחד העלים ומגיש לסינית).

המדריך – קחי, תמצצי. (היא מהססת, מוצצת את העלה).

הסינית – הוא מלא מיץ. לא פלא שאתה מחזיק מעמד במדבר. וחשבתי שאתה מין ילד של טבע. זה הכול קסמים. (מוצצת עוד עלה ומחזירה לו את הענף. כשהוא נוגע בו הוא שוב מטה).

המדריך – רק בשבילך עשיתי את זה כי היית במצוקה. אני חי בעולם שהכול בו אמיתי אבל את רגילה לקסמים. (הסינית מביטה בו ובהרים).

הסינית – תצטרך לעשות קסם גדול כדי לגרום לי לטפס על ההרים האלה. אולי אתה לא צריך קסמים – אבל אני – אין סיכוי.

המדריך – בעמק שמאחורי ההרים האלה נמצאת מושבת הנשים. אף-אחד עוד לא הצליח לטפס על ההרים האלה ולהישאר בחיים. הרבה גברים ניסו. כל אחד מהסיבות שלו. היו כאלה שמתשוקה, מאהבה ואולי היו חוקרי שפות כמוך או קנאים שלא יכלו לסבול שלנשים שפה סודית משלהן. כולם מתו.

הסינית – (ליואלה) ואת אמרת לי לסמוך עליו? (למדריך) עכשיו אתה מספר לי את זה? בשביל מה עשינו את כל הדרך הזאת אם אין סיכוי להגיע לשם?

המדריך – יש מערה. (פאזזה) המערה שאבא שלי ואני חפרנו כדי להגיע אליה. (הוא ממשיך ללכת והיא נשרכת אחריו).

הסינית – למי?

יואלה – לאימא שלו. את לא מקשיבה. כל הזמן עסוקה בעצמך. ככה לא עושים קשר.

הסינית – (ליואלה) על מה את מדברת? (למדריך) כן. כן אני זוכרת. אבא שלך התגעגע לאימא שלך. והנשיקות על הגיבנת. (המדריך נעצר, מסתובב ופונה אליה). חשבתי שאתה לא נעלב כשמדברים על זה.

המדריך – אני חושב שטעיתי בדרך. מזמן לא הייתי כאן. (הסינית מסתכלת על יואלה שמסמנת לה לשתוק. המדריך מסתכל על הכוכבים, מפזר חול לרוח).

הסינית – טוב. אני לא אומרת כלום. אבל את בטח היית אומרת.

יואלה – נכון. אבל את התיקון שלי. את ההזדמנות שלי להיות מישהי אחרת. מי שאולי הייתי צריכה להיות.

הסינית – אני לא רוצה את האחריות הזאת. (המדריך, מודד צעדים לכיוונים שונים). וחוז' מזה כתבה אותי מחזאית סינית שחיה באמריקה. מה הקשר בינה לבין ישראלית, יהודייה, שאבא שלה היה הומוסקסואל נאצי ואימא שלה הייתה משוגעת?

קולה של האימא – אני שמעתי את זה.

יואלה – תתעלמי.

המדריך – אני לא מוצא את הדרך. לא יודע לאן לפנות.

הסינית – (ליואלה) אז מה הוא רוצה ממני? מי פה הגבר? מי פה המדריך?

יואלה – התייאשתי ממך. את חסרת תקנה.

הסינית – (למדריך, לוקחת ממנו את המטה) הגיע הזמן לקסמים. אני חושבת שאבא שלך לא יתנגד. הרי הוא גילף לך אותו.

המדריך – אבל הוא לא התכוון שהמטה ישמש לי קב"ים. אני צריך לדעת להסתדר בעצמי. אני נולדתי במקום הזה. המדבר הוא הנפש שלי. אני אף-פעם לא בודד כאן. אף-פעם לא בסכנה. אני צריך למצוא את הדרך לבד. אולי לא הקשבתי טוב ללילה.

הסינית – אולי לא הרחת את הכוכבים. אני אומרת שאבא שלך היה רוצה שנמצא את המערה. הוא היה רוצה שנגיע לשם. אני אעיף את המטה באוויר. כשהוא ייפול נסתכל לאיזה כיוון הוא מצביע ונלך לשם.

(יואלה מוחאת כפיים. הסינית מביטה בה ומחייכת. מעיפה את המטה, הוא נוחת. היא בודקת את הכיוון ופונה למדריך).

הסינית – (ליואלה שהולכת במהירות לצידה) כמה כיף להיות מלאת כוח. שנים הייתי עכברה קטנה, מתחבאת בתוך הספרים והאותיות. דומה לאימא שלי, בעצם.

יואלה – אימא שלך הייתה אילמת. את עברת בחינות, הרצית בסמינרים, ניהלת משא ומתן על דירה בצד הטוב של העיר, התווכחת על מחירי פירות וירקות, שכבת עם גברים והסברת להם איפה לגעת וכמה ומתי להפסיק.

הסינית – את מדברת עלי או עלייך? וחוז' מזה אימא שלי לא היתה אילמת. היא פשוט לא דיברה. וגם הדיבורים שלי, אם חושבים על זה, היו פונקציונליים. זה הכל. **(מדי פעם היא כאילו מדלגת מעל אבן או עוברת מכשול כלשהו. – למדריך -)** שים לב, נדמה לי שראיתי נחש. **(היא הורגת את הנחש שכמעט נוגע במדריך).**

המדריך – (מרים את הנחש) הוא לא היה ארסי. (טומן אותו בחול).

הסינית – (ליואלה) הגבר הראשון והיחידי ששכבתי איתו היה חבר ללימודים בשנה השלישית. פשוט הרגשתי לא נוח עם הבתולין שלי. מין תחושה פיזית כזאת. למדנו לבחינות ביחד וידעתי שיש לו ניסיון. הוא התחיל לצבור אותו מוקדם. תמיד כשהתכופפנו ביחד אל הספרים הרחתי ממנו ריח אדיר של סקס. זיעה, זרע, נוזלים למיניהם. מהחומר שהמכשפה בוחשת בסיר הגדול שלה לפני שהיא עושה כישוף.

(נשמע קול של נשר – משק כנפיים – והנשר מופיע על השקופית).

המדריך - (מבוהל למראה הנשר) בואי נחזור.

הסינית – מה פתאום? (הנשר כאילו מסתובב סביבם).

המדריך – נעצור כאן. ננוח. (הסינית מביטה בו) אני שונא נשרים.

הסינית – אתה פוחד? זה מצחיק.

המדריך – למה?

קולה של האימא – ככה זה כשסומכים על גברים. הכול נראה טוב ויפה עד שברגע האחרון, בומס. מכה על הפנים או איפה שנחוץ כדי לעוות לך את שדה הראייה. להשאיר אותך נכה לכל החיים. (הסינית נעצרת לרגע, המדריך מנצל את ההזדמנות ומתיישב כאילו לקשור שרוך).

יואלה – אל תקשיבי לה. את כל-כך קרובה למטרה. (פאזזה) איך הוא היה – הגבר הראשון שלך?

הסינית – אני לא זוכרת. כנראה לא הייתי שם. הגוף שלי היה, בפוזיציה ההכרחית והייתה חדירה. ללא ספק קרו שם דברים אבל הם לא קרו לי. אח"כ הוא העתיק ממני בבחינה וקיבל מקום שני בין המצטיינים.

יואלה – ואת?

הסינית – הסתפקתי במקום שלישי. המלגה שלי הייתה קטנה יותר באופן יחסי.

יואלה – אבל לא היית בתולה.

הסינית – לא. חרשו אותי. אדמה חרושה ומוזרעת. אל תדאגי – זרעים מתים. הרגתי אותם אחד, אחד. אדמה בקועה במקום השלישי. (פאזזה). אבל עכשיו אני ראשונה. אז יאללה. הולכים. (מתחילה ללכת, מביטה במדריך שנראה מתפתל מכאב והיא הופכת רכה ואכפתית). מה קרה לך?

המדריך – אני לא יכול לזוז. הרגליים כמו מסמרים.

הסינית – בוא. תישען עלי. אנחנו כבר קרובים. אני מרגישה את זה. (הוא נשען, הם הולכים. היא נתקלת באבן, מקבלת מכה. נעצרים). SHIT. עוד פעם אבנים. חכה כאן. אני אלך קדימה ואבדוק את הדרך, אנקה אותה מכל המכשולים. (הוא מהנהן והיא פונה ליואלה). תראי איך הוא נותן לי להיות גיבורה.

יואלה – ואת נהנית מזה.

(הסינית לוקחת את המטה, מתקדמת בהיסוס, בודקת את הדרך בעזרת המטה ולפתע מגיח "ממרחק", מן החושך – דרקון ירוק שירוק אש).

יואלה – תיזהרי. דרקון.

הסינית – אני לא עיוורת. (היא מתחילה לעשות תרגילי רונג-פו מול הדרקון כמו שהמדריך עשה קודם. אבל הוא מתקדם אליה. המדריך קם, כושל ברגליו, ממחר אליה דקה לפני שהיא זורקת את המטה על הדרקון).

המדריך – זה הדרקון ששומר על המערה. אל תגעי בו לרעה. (הדרקון נסוג מעט וכבר אינו פולט אש. המדריך ניגש ומלטף אותו, דמעות בעיניים) – הגענו. הגענו למערה.

הסינית - (מתנשמת, מתקרבת לדרקון) אני לא יודעת איך זה אצלכם אבל בנצרות הדרקון הוא סמל הרוע. הוא מסמל הרס וכאוס פנימי. (מתקרבת ומלטפת את הדרקון בזהירות והוא משמיע קולות גרגור והנאה).

המדריך – הדרקון הסיני הוא סמל לקיסר. לאנרגיה גברית ולפריון.

הסינית – מין שילוב של נשי וגברי ביחד.

המדריך – אצלנו אין הפרדה. אצלנו האיחוד, השלם הוא המהות. הדרקון שומר על המזרח ומסמל זריחת השמש וגשמים.

הסינית – וזה לא ניגוד?

המדריך – כבר הסברתי לך. אצלנו אין הפרדה בין אלוהים לשטן. אצלנו יש עיגול מלא. שלמות. כשירד גשם עז קוראים לו "גשם דרקון". (סאונד של גשם). בואי. זה יהיה גשם זלעפות. נכנס למערה.

הסינית – איפה הגשם הזה? אני לא מבינה. לא ראיתי עננים. הטבע אצלכם מתערבב בתוך החיים – אי אפשר לדעת מה הסיבה ומה התוצאה. אצלנו – הכול בשליטה. ז"א לזה אנחנו שואפים. מבזבזים הרבה משאבים וזמן על ניתוחים והשערות ומחקרים למיניהם – העיקר שלא נהיה מופתעים. יש כאלה שהולכים לכנסייה ומשפשפים את הברכיים בכריעה מול ציורים מתי ויש כאלה שמחפשים שורשים של מילים. העיקר שלא נפגוש בדרך פתאום דרקון ירוק אש (הדרקון בידיו הקצרות מחווה מעין קידה). מה הוא רוצה?

המדריך – הוא מזמין אותך להיכנס. (הסינית מחזירה קידה. היא "נכנסת" לאט לתוך אזור השקופית שעכשיו מראה מערה מלאה פרחים ושיחים עם פירות מיוחדת).

הסינית – איזה ריח! (לוקחת פרי ואוכלת ברעבתנות, מיץ נוזל על סנטרה. קוטפת פרי למדריך שמתבונן סביבו בפליאה ומושיטה לו. הוא לא לוקח).

המדריך – כשעזבנו המקום הזה היה שומם. מלא קוצים. הברכיים שלי היו שרוטות כשזחלתי החוצה. (נוגע בברכיו).

הסינית – מה זה חשוב עכשיו? קח. (שוב מושיטה את הפרי). אתה לא רעב? (הוא לוקח, אוכל בהיסוס). תאכל. תאכל. אמרתי לך. אצלכם הטבע מתערבב בחיים. המערה מלאה פרחים. ראית פעם יופי כזה? איזה צבעים חזקים! והמעין – (כורעת ליד המעין, שוטפת את הפנים). המים כל-כך צלולים. (היא ניגשת לפרח, רוצה לקטוף).

יואלה – אל תקטפי. (כמעט נוגעת בה). אל תקטפי. (מסתובבת בין הפרחים). גן-עדן של האוהבים.

הסינית – מה את ממלמלת שם?

יואלה – (לעצמה, מתרחקת מהם) – זו מלכודת. מלכודת האהבה. ואת תפלי בה.

הסינית – אני כל-כך מאושרת. מכאן יוצאים למושב – נכון?

המדריך – כן. אבא שלי ואני חפרנו והגענו כמעט עד לשם. נותר רק סלע אחד אחרון מאחוריו יכולנו לשמוע את הקולות שלהן, את השירה שלהן שיש לה צליל מתוק במיוחד וגם כשלא מבינים אף מילה. הייתי נצמד כולי לאבן, נשרט מהזיזים אבל לא הרגשתי כלום מלבד שלווה ועונג מוזר כי הייתי מדמיין את ידיה של אימא שלי מלטפות כל מקום של כאב בתוכי. אבא היה עייף הוא המשיך לחפור למרות שציפורניו כבר היו מלאות עפר. נחיריו, גבות עיניו והקמטים שבפניו היו כמו תלמים חרושים, צבע אדמה. נשימתו היתה כבדה. לפתע שמענו קול. אימא? אבא ידע מייד. הוא הכיר את תווי קולה שזרמו בדמו מאז אותו לילה. "זו לא אימא". הקול אמרי – "היא מתה. אתם יכולים להפסיק לחפור". ואח"כ בשקט: "היא מתה מגעגועים". ידיו של אבא רעדו לפני שניתקו מן הסלע. ניתוק אחרון ופרידה. הוא מת באותו ערב. מרחוק ראיתי את המערה הופכת לסבך קוצים. (שתיקה ביניהם. המדריך מכונס בעצמו, מתיישב ליד המעין וכאילו שוטף את הדמעות. הסינית פונה ליואלה שהסיפור משך אותה בחזרה למקום).

הסינית – (ליואלה) מה עושים? אני לא יודעת מה להגיד לו. אני כל-כך מאושרת ופתאום הסיפור העצוב הזה. אני צריכה לעשות משהו. אני יודעת שאני צריכה אבל אין לי מושג מה.

יואלה – את שואלת אותי? הקשיבי ללב שלך. זו את שאוהבת אותו.

הסינית – אני? אוהבת אותו?

יואלה – נדמה לי. כן. אני חושבת שכן.

הסינית – מה זה אומר שאוהבים?

יואלה – אני לא יכולה להגיד לך.

הסינית – אז איך אני אדע? (**הסינית חוזרת למדריך**). צריך ללכת לישון. מחר מוקדם בבוקר אני רוצה לצאת לשם. לפני הזריחה. להרגיש את המקום לפני שהוא מתמלא בקולות ובזריחות של הבוקר. (**מוציאה את הספר שמחובר לה לגוף ומדפדפת בו**). מחר הסימנים האלה שעל הדף שכרגע הם יצורים זרים, פיות קטנות עם כנפיים שקופות, יהפכו לאוכל. האוכל שאימא שלי בישלה, מפה שאימא שלי רקמה, התנועות הקטנות והזהירות שלה. העיניים שלה שמסתכלות פנימה, שמתחבאות מהעולם. (**פאזזה**) אני רוצה לבוא לשם נקייה וחדשה כמו אורחת שטסה כל הלילה במטוס. בוא, נתרחץ במעיין, (**מסירה את הבגדים**) נכבס את הבגדים, נתלה אותם על השיח לייבוש (**מזוויית העין הוא עוקב אחריה כשהיא מתרחצת, סמוק ונבוך ומתפעם**). תוריד את החולצה. (**מתבוננת בגוף הערום שלו ובגיבנת**). אני יודעת מה. (**מסתכלת לרגע על יואלה**) אני רוצה לתת לך מתנה. אני חייבת לך הכול. אתה הבאת אותי לכאן. (**מכבסת את החולצה**). מחר אני אגלה את הסוד שאף-אחד בעולם עוד לא גילה. אולי זה מה שאימא שלי רצתה – שאני אהיה הכוכב הזוהר שהיה בלוע בתוכה ומהזהרורים שלו יצאו השירים שבספר שלה. (**קמה, תולה את החולצה על השיח, מתקרבת אליו**). אני רוצה לתת לך מתנה. (**מנשקת את הגיבנת שלו. מחכה. מנשקת הרבה נשירות קטנות ולאט הגיבנת מתיישרת**). תסתכל עליך. אתה גבר יפה-תואר. (**יואלה מביטה בו אף היא כאילו רואה אותה לראשונה**).

המדריך – אני לא מרגיש ככה.

הסינית – תסתכל על עצמך. (**מקרבת אותו למים**). למה אתה עצוב?

המדריך – אני לא יכול. זה לא אני. זה מישהו אחר. (**נוגע במקום שהיתה הגיבנת. הסינית מרפרפת באצבעותיה על הגב שלו והרפרוף הופך לליטוף**).

הסינית - (**מקרבת את הפנים שלו לשלה**) תראה את עצמך בתוך העיניים שלי. (**מנשקת אותו והוא נענה, מחברת אותו אליה**) אתה בתוכי עכשיו. אתה רואה כמה אתה יפה?

יואלה – די. אני לא יכולה לסבול את זה יותר. (**חושך על "הזירה הסינית"**).

קולה של האימא – לא יכולה לסבול אהבה. ("זרקור" על האימא שעסוקה בהתלבשות לקראת הופעתה הבאה – חצי גוף קדמי מכשפה וחצי גוף אחורי פיה בלונדינית לבושה בלבן. על הפנים ואחורי הראש מסכות מתאימות).

יואלה – זה ייגמר רע. אני יודעת (מביטה באימא. האימא יוצאת ומרטין נכנס, מחייך אליה. היא מדברת בהחלטיות לפני שהוא מספיק להגיד שלום). I CAN'T GO TO THE PARTY WITH YOU

TONIGHT.

מרטין – WHY?

יואלה – HOW WILL YOU PRESENT ME TO YOUR FRIENDS?

BY MY GERMAN NAME – ANNA OR BY MY ISRAELI NAME – YOELA?
WILL I BE THESE AS YOUR LOVER, YOUR FRIEND, OR YOUR JEWISH
RESCUE PROJECT?

מרטין – THEY COULDN'T WE JUST SPEND A NICE EVENING TOGETHER?
HAVE A GOOD PIANO THERE AND I'M GOING TO PLAY SOME OF MY
OWN MUSIC. (פאזזה).

I'D LIKE YOU TO BE THERE WITH ME. (פאזזה. מתקרב אליה. לוקח את כף היד שלה ומקרב אותה לשפתיו. מתחבקים. דמעות זולגות על פניה, היא משפשפת את העיניים).

I NEED TO GO BUY A BOTTLE OF WINE FOR TONIGHT. WOULD YOU
LOKE TO COME WITH ME OR WAIT FOR ME HERE?

IT WON'T TAKE LONG. THEN WE CAN GO TO THE HOTEL AND GET
SOME SLEEP. (מחייך).

יואלה – I'LL WAIT FOR YOU HERE. PLEASE HURRY.

מרטין – I'LL BE QUICK AS AN ARROW. (יוצא. יואלה נופלת על אחד הכיסאות. נכנס המנקה – הגבר הלבוש בגדי אישה. הוא מתיישב ליד אחד השולחנות, המקל והדלי לידו. מעשן. מביט ביואלה. מן הרמקול נשמעות הנחיות לגבי חזרות למחר. יואלה ממשיכה לדמוע. הוא קם עם הדלי והמקל, ניגש אליה ומציע לה סיגריה. היא מחייכת

בקושי, מנענעת בראשה לשלילה. הוא משאיר על השולחן שלה סיגריה וגפרורים שהוא מוציא מהכיס ויוצא).

קולה של האימא – נו, תעשני כבר. המסכן בטח נתן לך את הסיגריה האחרונה שלו. מה את מפחדת? לקבל סרטן? אני הסרטן שלך בובל'ה. אם לא תיפטרי ממני תהיי חולה כל החיים. נתנו לך הזדמנות להחלים. נתנו לך את המחזה הזה. לא יודעת ממני קיבלת את הכישרון הזה לאמנות. בטח לא ממני. כנראה מהאבא שלך הכליזמר הנאצי שלי. לי, האמת לא היה הרבה זמן לבדוק את הכישרונות שלי – מגיל 17 הייתי שם במחנה. כישרון אחד היה לי, ללא ספק, הכישרון לשרוד. מה שהיה מיותר כמובן. כי שתינו יודעות איך נגמר הסיפור הזה בשבילי. לא יודעת מה גרם לי אז להציל אותו – את אבא שלך. וזה ברור שהצלתי אותו. כי לעקומים לא היה מקום בגרמניות המפוארת שלהם. היה לו משהו בעיניים כשהוא הסתכל עלי שם בין הרוקדים את וואלס המוות שלנו. הוא היה נאצי עם עיניים של בן-אדם.

יואלה – את חושבת שהוא חשב עלי כל השנים, אבא שלי? שהוא התגעגע אלי?

קולה של האימא – אבל מה כל זה חשוב עכשיו? קיבלת את המחזה הזה. קיבלת הזדמנות להינצל מן השיגעון ואת דוחה אותה בשתי ידיים. מעניין מה החברה שלך, הפסיכולוגית, היתה אומרת על זה. את לא דואגת לה? בכלל לא מפריע לך שהיא לא ענתה לטלפון? היא לא אחת שמתנתקת מהעולם.

יואלה – אולי תשתקי כבר.

בבת אחת מוצפת אור חזקה של שמש עולה. נשמעת קריאת תרנגול. הסינית והמדריך מתגלים מחובקים. הסינית מתעוררת בבהלה).

הסינית – למדריך שמתעורר מהתנועות החפוזות שלה) למה לא הערת אותי? (מתלבשת במהירות).

המדריך – לא תוכלי לצאת משם עם הסוד. הן שומרות על הקוד של השפה הזאת כבר שנים. (פאזזה) אל תלכי.

הסינית – (מנסה לדחוף את הסלע שבפתח המערה). בוא. תעזור לי. (שורטת את הידיים) זה קשה.

המדריך – (קם, מתקרב אליה) תישארי אתי. אף-פעם לא הייתי עם אישה. את הראשונה. (מנסה לגעת בה).

הסינית – אין לי זמן לזה עכשיו. בקרוב תהיה שם מהומה. אני לא רוצה לפגוש אותן לפני שאני מוכנה. אמרתי לך. אני רוצה לעמוד שם לרגע ולהתבונן, להקשיב, להריח, להתיידד עם המקום לפני שהוא מתמלא בקולות, בזיעה ברצונות, בכאבים. אח"כ כבר קשה להפריד בין המקום לאנשים וזה חשוב לי. חשוב לי להבין את הסצנה כולה. למה אתה לא עוזר? **(קמה)** אני לא אצליח לעשות את זה לבד. ידעת מההתחלה שזה מה שאני רוצה, שזה מי שאני למה אתה חושב שאני אוותר עכשיו? **(פאזזה)** אם אתה לא רוצה לעזור לפחות תן לי את מטה הקסמים שלך. איפה שמת אותו?

המדריך – לא צריך קסמים. **(כורע ליד הסלע ומתחיל להזיז אותו. השקופית מראה אותיות זוהרות במגוון צבעים ונשמעת מוזיקה שתייחד את המקום).**

הסינית – תראה איזה יופי. **(המדריך עוצם את העיניים מעוצמת הצבעים המסנוורת).**

המדריך – עכשיו את יכולה לצאת. אל תשכחי לכסות את הפתח. אם יחשדו בך שאת מתכוונת לברוח משם עם הסוד, תשלמי על זה ביוקר. **(הוא קם, כפוף פתאום).**

הסינית – **(כולה באותיות ובאור המסנוור)** – תודה על הכול. לא הייתי מגיעה לכאן בלעדיך. **(פונה אליו)** למה אתה כפוף פתאום?

המדריך – אם את רוצה לצאת, צאי עכשיו. לפני שיבחינו בך ובמערה. חשבת על מה תגיד להן. איך הגעת ולמה.

הסינית – יש לי את הספר של אימא שלי. זה מובן מאליו.

המדריך – אימא שלך בוגדת. היא נטשה אותן.

הסינית – זה מגוחך. אימא שלי אף-פעם לא גילתה את הקוד. לאף-אחד. למה אתה מפחיד אותי?

המדריך ניגש לשיח כלשהו, מוציא מתוכו את המטה שנראה כמו חלק ממנו ומגיש לה).

הסינית – לא תודה. אני לא צריכה קסמים. אני אסתדר לבד. **(מניחה את המטה בצד ומתחילה לזחול "החוצה")** אתה תהיה כאן כשאני אחזור?

(יואלה מבחינה ראשונה באימא – בצד המכשפי שלה שמתקרב והיא מנסה להתקרב לסינית ולמשוך אותה חזרה והאימא מסמנת ביד עם ציפורניים ירוקות ארוכות – "לא", "לא". כשהסינית קמה ומנקה את החול מהבגדים, עומדת מולה האימא והסינית נבהלת).

האימא – אל תיבהלי, אני לא אוכל אותך. (מסתובבת במהירות ורואים את "הצד המלאכי שלה". היא מחייכת חיוך רחב). אהה. זה מה שחשבתי (בוחנת את הסינית מכל הצדדים). יפה. עור טוב. **(מציצה במפתח החזה, טופחת על הישבן).** הכל במקום, זקוף ומוצק. ככה זוכים בגבר יפה-תואר. **(הסינית נושמת במהירות, האימא מחייכת במתיקות).** זה הריח שהסגיר אתכם. ריח של אהבה צעירה. אני מכורה. אני מריחה מרחוק את המתיקות הכבדה הזאת והאשליות שהופכות את האוויר לחמצמץ – כמו יין טוב. **(פאזזה)** הקשבתי לכם. כל הלילה. לאנחות, לאנקות, למוסיקה של האהבה. זה מעורר תאוה, תאמיני לי. זה מעורר צרכים. שאסור היה לי להעיר. לא סתם אנחנו חיות כאן בלי גברים כבר מאות שנים. כף רגל של גבר – איך היא אגב? איך היא נראית? שונה בהרבה משלנו? כף רגל של גבר לא דרכה כאן מעולם. אפילו לא ילד קטן. אבל סליחה, יקירתי. לא הצגתי את עצמי – אני המלכה התורנית של המושבה שלנו. אני תורנית כבר עשרים שנה. בת כמה אני? קשה לדעת. אני שמורה היטב. זה הסוד שלי. אני היפה מכולן ולא ידעתי גבר. כשהגיע תורי לצאת למשכב חד-פעמי שכל אחת מאתנו זכאית לו כדי להוליד ילדה – החלטתי בגלל הסיפורים של כל החברות שלי שחבל לקלקל את הגזרה עם הריון בשביל תענוג חד-פעמי מפוקפק. צריך לטפס על ההר ולגלוש במדרון ואח"כ לעשות את כל הדרך חזרה. בעלייה זה הרבה יותר קשה, תאמיני לי. זה לא משהו שבוחרים בהכרה מלאה. אז אלה הם תנאי המלכות שלנו – יפה ובתולה. כבר שנים אין לי מתחרות. כולן, משום מה, מוכרחות לנסות את התענוג הזה וחוזרות ברחם מלא ולב ריק. מלבד אחת. אני מניחה שכבר שמעת עליה. הקשבתי לו, שמעתי את הגבר הצעיר שלך מדבר על אימא שלו במין געגוע. שובר לב. אבל אל דאגה. הלב שלי מפלסטלינה. אני עושה איתו מה שאני רוצה. **(יואלה מנסה להתקרב ולתפוס את מבטה של הסינית כדי להזהיר אותה והאימא מסמנת לה להתרחק).** לא ברכתי אותך. כמה לא מנומס מציד. **(היא קדה וגם הסינית הנבוכה קדה וקצת מסתבכת עם הקידה. המלכה מדגימה לה).** יותר עמוק ורחב. ככה. מילא. חבל על הזמן שלנו. אם את רוצה ללכת – לכי עכשיו. אני יודעת שהוא מחכה לך. אח"כ יהיה מאוחר מדי. יש לנו חוקים ואני המלכה.

הסינית – (מביטה ביואלה). באתי לכאן כי אני רוצה את הקוד של השפה. אני רוצה לקרוא את הספר של אימא שלי. זה מה שנותר לי ממנה.

האימא – (מסתובבת ורואים את הצד של המכשפה, הסינית נבהלת) עלי לא עושים רושם עם אהבה מזויפת.

הסינית – אני רוצה את הקוד הזה בשבילי.

האימא – (חוזרת לצד המלאכי שלה, פותחת במהירות את החלוק/שמלה שלה, רואים קוד צרוב על החזה ובשיפולי הבטן מעין צלקת גדולה) זה מה שאת רוצה? **(מייד סוגרת**

את החלוקה, הסינית בקושי נושמת. נשמע סאונד של מהומת בוקר, בליל קולות). בואי, אני אקח אותך אל הקיטון שלי. אף-אחד לא נכנס לשם. (הן עולות במדרגה על הבמה הקטנה, שעליה מיטת אפריון גדולה. יואלה מושיטה יד אל הסינית כדי לעצור אותה. הסינית מביטה בה אך מייד מפנה את הגב וממשיכה בעקבות האימא).

האימא – (הופכת שוב למכשפה, פונה לסינית) החברה שלך אבדה את הקול שלה. כמה נעים. בואי (הופכת חזרה למלאכית/פיה). אפשר להציע לך משהו, לאכול, לשותות. (מוחאת כף ומופיעה עגלה עם כלים יפים ריקים והאימא אוכלת ושותה למרות זאת. הסינית נבוכה ואינה יודעת איך להתנהג). הקפה מצוין. לא חזק לך מדי?

הסינית – לא. לא.

האימא – תוסיפי לך חלב. (מוזגת לה חלב דמיוני). הבריוש נימוח על השפתיים. (מלקקת את השפתיים שלה). אני אוכלת רק בדמיון. צריך לשמור על הגזרה. כמו שאת רואה אין לי מראות. אצלנו גוף האישה אינו אובייקט. זה כתוב בחוקה. (היא מוציאה מסמך מתחת לכר ומראה לסינית).

הסינית – אני לא מבינה מה כתוב פה.

האימא – או. שכחתי. את לא יודעת את הקוד. איפה היינו? כן. היהירות שלי. אני מוכרחה לדעת איך אני נראית. לפעמים אני הולכת לנחל לראות את עצמי ערומה במים. זה תענוג מיוחד במינו. לתת למים הקרים ללטף אותך שם עוד ועוד. ניסית את זה פעם? (הסינית ממהרת) אני מבינה אותך?

הסינית – אני לא מרגישה כל-כך טוב.

האימא – הבעיה היא שהנחל הוא של כולן ואני שונאת חברה בעיקר בקטעים האינטימיים של התבוננות ביופי שלי. (נשמעת דפיקה בדלת או צלצול בגונג) זו השפחה העיוורת שלי. (צועקת לעבר הדלת הלא קיימת) הבוקר אין צורך יקירתי. עיוורת מלידה. אני מפנקת אותה בשמלות וזהב ובתמורה כל בוקר היא מרפרפת על גופי הערום בקצות אצבעותיה, בודקת ביסודיות את הבליטות והכיווצים – היא המראה שלי. כל בוקר היא אומרת "כן" או "לא". וכך אני יודעת יהיה יום טוב או רע. את חיוורת יקירתי. שכבי קצת לנוח. (משכיבה אותה כל המיטה, פותחת את החולצה שלה, מלטפת אותה בתשוקה ולוחשת) למה באת לפה? את רוצה את הצריבה הזאת על השדיים היפים שלך? את השריפה בשיפולי הבטן? לעולם לא תוכלי יותר לחשוף את עצמך לאהוב, למאהב, לגבר סתמי, שיקלע בדרכך. (האימא הופכת שוב למכשפה ומסובבת את המיטה ומטר של אותיות זוהרות יורד ומכסה את הסינית

שבמיטה, מוסיקה חזרה, הסינית מחבקת את הספר ובוכה. יואלה ממחרת ומנסה לקחת את הספר. האימא חוטפת אותו ממנה ומביטה בו. שוב הופכת למלאכית).

הסינית – אני רוצה לדעת מה כתוב שם.

יואלה – בשביל מה לך? תצילי את עצמך. זה מה שחשוב עכשיו. בחוץ ראיתי מדורה גדולה. תני לי את הספר ונשרוף אותו. זה מה שצריך לעשות עם מתנות מאימהות אילמות. **(האימא ניגשת לדלת דמיונית, מקשיבה).**

האימא – מאזינים לנו. הזקנות של המושבה תמיד עוקבות אחרי, מחכות לרגע שאמעד. אני לא רוצה שיחשדו בי בבגידה. קומי, נצטרך לשחק את המשחק. **(צועקת)** איני מאמינה למילה מדברייך. אם לא תעמדי במבחני הקבלה שלנו תעלי על המוקר. אפשר גם גיליוטינה אם את מעדיפה. **נ ת ח י ל ! (הסינית קמה מהמיטה, מיישרת את הסדינים, מחזיקה את הספר קרוב אליה. האימא לוקחת ממנה את הספר ומניחה על המיטה. שוב ניגשת לדלת הדמיונית ומאזינה).** הן הלכו. אם כן, קפצי על רגל ימין כשעין שמאל עצומה ועין ימין קופצת יחד עם הרגל. **(הסינית מנסה, נופלת).** אל דאגה. יש לך עוד שני מבחנים. במבחן הבא את מתבקשת לעשות אפצ'י ולמחוא כף תוך כדי כך. **הסינית מנסה, כמה פעמים. לבסוף מצליחה).**

יואלה – מספיק עם זה. זה מגוחך.

האימה – (מתעלמת ממנה) ועכשיו – גרפץ בשלושה סולמות מוסיקליים שונים.

יואלה – למה את לא יכולה פשוט להגיד לה מה כתוב שם בספר הזה. **(נשמעות דפיקות חזקות על הדלת).**

האימא – אני אצא אליהן. הטקס של הצריבה מתקיים בשעת השקיעה ברגע שהשמש נעלמת מעבר להר ושמיכה אדומה של דם מכסה את השמיים.

הסינית – אני מוכנה.

האימא – (מסתובבת והופכת שוב למכשפה – יוצאת ותוך כדי כך אומרת) בנות, בנות אין מה לדאוג. זו אני. עם הלב החמוץ שלי. הערב יהיה לכן עוד קורבן.

יואלה – את מבינה שאין לי כוונה להישאר כאן ולראות את הזוועה הזאת.

הסינית – אני מפחדת.

יואלה – תחשבי עליו. על המדריך. הוא מחכה לך. אני בטוחה.

הסינית – הוא לא חשוב עכשיו. רק אימא שלי. אימא שלי חשובה. הערב אוכל להבין אותה. אני אדע למה היא לא דיברה.

יואלה – כן. את תהיי אישה מאד חשובה. את תדעי את הסוד אבל הכאבים. הם יהרגו אותך. לא תוכלי להתרכז בשום דבר אחר מלבד הכאב. **(הסינית נשכבת על המיטה. מחבקת את הספר ויואלה נוגעת באותיות, מביאה אותן אל האור, הן זוהרות. מכסה אותה באותיות).** גם אני רציתי להבין. בלי מרטין לא הייתי עוברת את הלילה. כבר כמעט יממה כל מה שאני רוצה זה לאבד את עצמי בתוך הגוף שלו. אבל גבר זה לא קביום.

הסינית – אני עייפה כל-כך. העיניים נעצמות לי. תגידי לו. למדריך. תגידי לו שיחכה לי. בלילה כשכולן תהיינה בתוך השינה אזחל בשקט למערה. שיחכה לי.

יואלה – ומה תעשי אז? כשתמצאי אותו במערה והוא יאהב את הכאב שלך – תיקחי אותו אתך לניו-יורק, תלכו ביחד לטייל בסנטרל פארק?

(מרטין נכנס עם שני בקבוקי יין ביד).

מרטין – ONE FOR THEM AND ONE FOR US. WHICH ONE YOU PREFER THE RED OR THE WHITE?

יואלה – I CAN'T STAY ANY LONGER. I HAVE TO GO BACK TO ISRAEL. **(פאודה)**

I HAVE TO GO HOME.

מרטין – **(מתבונן בה, שולח יד לגעת בפנים שלה ולא נוגע).** NO. I THINK I UNDERSTAND. **(מנשק אותה, מתחבקים).**

יואלה – WILL I SEE YOU AGAIN?

מרטין – YES. WE'LL FIND A WAY. LET'S GO. I'LL HELP YOU WITH ALL THE ARRANGEMENTS.

(הם מתחילים ללכת. נכנס המנקה. היא מסתובבת, מחייכת אליו והוא מחזיר חיוך. מאחורי שלשת הדמויות שהיו קודם – השחקנים באותו לבוש מדברים וצוחקים בגרמנית. היא מסתובבת בחזרה. מרטין ויואלה יוצאים. חושך על כל הבמה. ומעבר מוסיקלי – שיר של זמרת גרמניה מתקופת המלחמה).

תמונה 7

בוקר בתום עשרה ימים, בית-הקפה של התיאטרון בתל-אביב. יואלה, ריבה, אייב, מרטין, האימא, הסינית והמדריך.

(המעבר בין התמונות הוא חד. אור של בוקר. יואלה וריבה יושבות ליד שולחן. ריבה נראית שונה, לבושה בשמלה, השיער עשוי אחרת, מאופרת. יואלה נראית חיוורת, לחיים שקועות, עיגולים שחורים סביב העיניים אבל מאופרת קלות. לבושה בג'ינס וחולצת טריקו. על השולחן כוסות קפה וסיגריות והמחזה).

ריבה – אני מצטערת שאיחרתי.

יואלה – זה בסדר. אני ממילא תקועה פה. אני מחכה למנהל האמנותי. הוא יגיע רק בעוד שעה בערך.

ריבה – את שוב מעשנת?

יואלה – התחלתי בגרמניה. כבר עשרה ימים אני כאן. חיפשתי אותך בעבודה ובבית. איפה היית?

ריבה – אצל דור בבוסטון עם רוני ובעלה. גם מוטי הצטרף אלינו. מין מפגש משפחתי. (לוגמת מהקפה). החלטתי לרדת לכוס אחת ביום. זה הופך כל טיפה לאוצר בלום של טעמים. (פאזזה) לקחתי חל"ת מהעבודה. שנה.

יואלה – ומה תעשי?

ריבה – אני אפגוש את עצמי כמה שיותר ואולי יגמרו לי החלומות על מיכל שמתאבדת ועל סיפורים מתות. (פאזזה) היא, אגב, עושה חיל, מיכל. היא לומדת ציור במכון אבני וכנראה תלך לבצלאל.

יואלה – שנים לא ראיתי אותך בשמלה. האיפור. והעגילים האלה. מה עשית לשיער שלך? את נראית שונה לגמרי. בן-אדם זר.

ריבה – אני נראית כמו אשתו של איש עסקים שנוסע בעולם והיא עושה הכול כדי שהוא יחזור אליה? רוני הלבישה אותי בבלומינגדיילס בניו-יורק. התינוק בועט לה בבטן. מרגישים אותו. זה כל-כך – אמרתי לך דברים שלא הייתי צריכה להגיד כשהיית שם.

יואלה – על מרטין?

ריבה – כן. אתם בקשר?

יואלה – הגוף שלי מדבר אתו. בעיקר בלילה. אני ישנה מעט. מפחדת להירדם. וכשאני נרדמת הוא בתוכי. כאילו שומר עלי. משונה, נכון?

ריבה – מה את יודעת עליו?

יואלה – על המשפחה שלו? על הילדות שלו? על הנישואים שלו – מעט מאד. **(מעשנת – פאוזת).** הוא היה המדריך שלי.

ריבה – ה-מה?

יואלה – לא חשוב. זה מהמחזה. טוב שאני מחזירה אותו היום. שיצא לי מהחיים. שמישהו אחר יציל אותם שם. לי אין כוח לזה.

ריבה – (מסתכלת על השעון) אני מצטערת שאני צריכה ללכת. **(קמה, משאירה כסף).** החשבון עלי. רוני עושה אולטרסאונד היום. הבטחתי שאלך איתה. פעם ראשונה מזה שנים שהיא מבקשת ממני משהו כזה עזרה. היא תמיד היתה כל-כך עצמאית. עוד כשהיתה פצפונת – תמיד "אני לבד. אני לבד." לאכול, להתלבש, שרוכי נעליים. הכול. אני מוכרחה ללכת. **(מתחילה ללכת)** נדבר מאוחר יותר? **(נעצרת)** לא סיפרת לי מה גילית בגרמניה – את הסיפור של אימא שלך. תתקשרי?

יואלה – בטח. ד"ש לרוני.

(ריבה יוצאת. יואלה מביטה בה, מכבה את הסיגריונה. נוגעת במחזה, מנסה לשתות את שארית הקפה. מביטה בשעון. קמה, ניגשת לטלפון הציבורי, מחייכת. בקצה הבמה, באלכסון – היכן שהיה קודם החדר של ריבה בבית-החולים, רואים את מרטין עונה לטלפון ואת המנקה, עובר לידו ויוצא).

יואלה – מרטין.

מרטין – HI.

יואלה – HOW ARE YOU?

מרטין – O.K. I GUESS. THE PRODUCTION CAME OUT O.K. EVERYBODY IS PLEASED. THE DIRECTOR LIKES MY MUSIC.

יואלה – I'M HAPPY FOR YOU. (פאוזה).

I MISS YOU. I WANT TO –

**מרטין – DON'T SAT IT. I KNOW. FOR 10 DAYS NOW I'VE BEEN WALKING
AROUND FEELING I NEED TO BE SOMEWHERE ELSE. IT'S PAINFUL.
IT'S LIKE WHEN I WAS A KID AND I WANTED TO JOIN MY FATHER IN
AMERICA. IT WAS IMPOSSIBLE SO I TAUGHT MYSELF ENGLISH
INSTEAD.**

יואלה – THIS IS NOT IMPOSSIBLE. US.

**מרטין – IT MAKED NO SENSE TO LEAVE WEIMAN NOW. AT LAST GOOD
THINGS ARE HAPPENING. THINGS ARE CHANGING SINCE WE ARE
UNITED WITH THE WEST. THINGS WE'VE DREAMT OF.**

יואלה – I NEED YOU.

מרטין – PLEASE DON'T. (פאוזה).

**I'M GERMAN – YOU'RE A JEW... I CAN'T TALK ANYMORE. EVERYTIME
WE TALK I FEEL MORE CONFUSED. LET'S JUST SAY GOODBYE.
PLEASE ANNA.**

יואלה – YOELA. THAT'S MY NAME.

מרטין – I KNOW, LIEBLINGm KNOW.

**יואלה – ב"י. (סוגרת את הטלפון ומרטין אחריה. המנקה עובר, נעצר לרגע לרוקן מאפרה
ויוצא. מרטין יוצא אחריו. לרגע שקט ומייד קולות מהומה, צעקות והסינית עוברת את
יואלה. רצה בכבדות, פצועה, בגדיה קרועים).**

**הסינית – הסלע. תעזרי לי להזיז אותו, בבקשה. (בשקופית המערה שנראית מלאה קוצים.
יואלה כאילו מזיזה את הסלע ומכניסה את הסינית למערה). הוא איננו. הוא לא חיכה לי.
הכול שורף לי. כל הגוף. רק הוא יוכל לרפא אותי עכשיו. רק הוא.**

**יואלה – אני לא יודעת מה עושים. אני אף-פעם לא יודעת מה עושים כשכואב. (בודקת את
הפציעות של הסינית).**

הסינית – אל תסתכלי. זה מפחיד כשמסתכלים על זה.

יואלה – זה הקוד?

הסינית – חלק ממנו. לא יכולתי לסבול יותר וברחתי. בהתחלה השמש שקעה והיה רקיע של זהב מעלי. היה כל-כך יפה שלא הרגשתי כלום. לא פחד, לא שמחה, רק התרגשות עצומה. הן שרו בהמון קולות. כמו מנטרה לשמים. ובבת-אחת החושך ירד וכיסה את כולנו בשמיכה נעימה וכמעט נרדמתי. היה לי נדמה שאימא שלי שם ושהיא תיכף תבוא ותיקח אותי על הידיים למקום מבטחים. כמו אז כשהייתי תינוקת. ובבת-אחת ידעתי שאני לא צריכה לקרוא כדי לדעת מה יש בספר האדום של אימא שלי. שיר אהבה, זה מה שיש בו. אהבה לתינוקת שהיא הצילה מן האש. וכשהברזל נגע לי בבשר והאותיות ריחפו לי כמו להבות אש בתוך העיניים הקוד כבר לא היה חשוב יותר. ידעתי שאני צריכה להציל את עצמי. שזה מה שהיא היתה רוצה. **(נאנקת מכאב)**. קודם היו כאן פרחים ומעיין. זה היה גן-עדן. הוא לא חיכה לי.

יואלה – הוא יחזור.

הסינית – כשהוא יחזור יהיה מאוחר מדי. **(נשמע קולו של הדרקון שמתקרב ויורק אש, יואלה נבהלת ונסוגה)**. אל תפחדי. **(הדרקון מתקרב, יואלה עוצרת את נשימתה, הוא נוהם ומניח פנינה על הבטן של הסינית. נוהם ונעלם. הסינית לוקחת את הפנינה ומקרבת לשפתיה)**.

יואלה – מה זה?

הסינית – (נותנת לה את הפנינה) פנינים הן דמעות שקפאו. זו הדמעה שלו. הוא קרוב. הוא בדרך לכאן.

(המדריך בפתח, בגדיו קרועים, עיניו הגדולות שהיו מאופרות מלאות דמעות והאיפור שנזל מכסה את פניו. הוא עומד, נשען על המטה ונושם בקושי).

הסינית – חיקיתי לך. ידעתי שתבוא. **(הוא מתקרב לאט וככל שהוא מתקרב המערה הופכת שוב – בשקופית לגן-עדן מלא פרחים ורול שכשוך מים במעיין)**.

יואלה – (מתרחקת) את לא צריכה אותי יותר

הסינית – קסמים לא יעזרו לי עכשיו. אני הולכת למות. את יודעת את זה. **(רעש של הזזת הסלע)**. מה זה? **(זוחלת פנימה האימא – שתי המסכות שלה קרועות ומסובבות כך שכבר קשה להבדיל בין צד המכשפה לצד הפיה)**.

האימא – זאת אני. אל תדאגי, הן לא יודעות שאני כאן. הצלחתי להתחמק. **(המדריך קם לגרש אותה והסינית מסמנת לו שיעצור)**. אז זה הגבר שלך. יפה-תואר באמת. העור חלק,

השרירים. **(מתקרבת אליו, מסתובבת סביבו)** בחלומות הכי רטובים שלי לא דמיינתי משהו כזה. זו יצירה אלוהית, רבותי וגבירותי והגיע הזמן שלי ליהנות ממנה. לך זה כבר במילא לא משנה. במצב שאת נמצאת בו, מי יגע בגוף שמפריש דם ומוגלה? הזהרתי אותך. לא תוכלי להכחיש. בשבילי זו ההזמנות האחרונה. האמת היא שאני מוכנה לוותר על המלכות בשביל הזיון הזה. אבל אף-אחד לא ידע. כי מי יספר להן? אז מה אתה אומר על זה – בייבי?

(פותחת את החלוק שלה) יש לך פה אישה בשלה – **(נוגעת בחלרי הגוף שלה כמו מציגה את הסחורה)**. הפרי כולו שלך, קח. **(דוחפת את השדיים שלה לתוך הפנים שלו)**. תקטוף ותכניס לפה. טעם גן-עדן. אני מבטיחה. כבר שנים אני מתכוננת לרגע הזה. אני רואה שאתה מהסס. למה? בגלל אהבה לסחבה הזאת ששוכבת כאן ונחנקת בנשימתה האחרונה? אז שתדעו לכם יקירי – זו העסקה. או שאתה מכבד אותי באברך הצעיר והזקור או שעדת הנשים המחפשות את אהובתך והן עכשיו עדר טורף – תגענה הנה לקרוע את שניכם מאשליית האהבה. כל מה שאני צריכה לעשות הוא לגנון אותן לכאן. **(מושכת אותו אליה)** אז מה אתה אומר? ניתן לטיפשה למות בשקט?

יואלה – (מתנפלת עליה) אני אהרוג אותך, אימא.

האימא – (קורעת מעליה את מסיכת המלאכות). באמת? שכחת שאני מכשפה?

(המדריך לוקח את המטה ודוקר את עיני המכשפה. היא צועקת ומכסה את עיניה שזה מהן דם). אני לא רואה. הוא ניקר לי את העיניים. אני לא רואה. **(זוחלת לפתח וצועקת וקולה חוזר כהד. אח"כ מפנה את הראש אליהם)**. אתם תשלמו על זה. ניפגש בגיהנום.

(יואלה לוקחת את המטה ומרימה אותו כדי לרוצץ את גולגולתה של האם והסינית עוצרת בעדה).

הסינית – אין לנו זמן. תבטיחי לי שתעשי את זה. שתספרי את הסיפור שלי. תעזרי לי לנצח את המוות הזה. מחזה בלי במאית זה רק מילים קרות. תבטיחי.

(בבת-אחת נשמע שאון של קולות מלחמה ועמו עדר של חיות שרץ מתקרב וחושך יורד על הבמה. כשהאור עולה, הסינית, המדריך והאימא נעלמו ופועלי במה מטפלים בחלק "הסיני", מפרקים ומזיזים. במציאות עברו שלושה חודשים. אייב נכנס ומביט בהם ואח"כ הולך לקפה. יואלה נכנסת מלאת חיוניות. נראית זוהרת ממש עם בקבוק מים ביד והיא שותה ממנו).

יואלה – ה', אייב.

אייב – כמה זמן לא התראינו? שלושה חודשים? את נראית נהדר. (בוחן אותה ומחייך) עשרים ושתיים מקסימום.

יואלה – טוב לי עם ארבים ושמונה אתה לא צריך לעשות לי הנחות.

אייב – שמעתי שהפעם יש לך מנהל מוסיקלי תוצרת חוץ, גרמני – לא פחות ולא יותר.

יואלה – מרטין. אתה זוכר אותו? הפסנתרן ש –

אייב – כן, כן. אני זוכר. אומרים שהוא עשה עבודה טובה. הגנרלית מחר?

יואלה – כן. תחזיק לי אצבעות.

אייב – את לא צריכה אותי. יש מישהו אחר שמחזיק. איך כל זה קרה ביניכם?

יואלה – אימא שלי. זה כנראה בזכותה.

אייב – אני לא מבין.

יואלה – תבוא להצגה מחר.

אייב – אני לא חושב שיהיה לי זמן.

יואלה – אני מבינה.

אייב – חמש שנים ביחד. (פאוזזה, ריבה נכנסת לבושה כמו בהתחלה. שניהם עדיין לא קולטים אותה). אם לא הייתי לוקח אותך אתי לגרמניה לא היית פוגשת אותו.

ריבה – (מגיבה לדבריו) צחוק הגורל. הי, אייב.

אייב – (ניגש ליואלה, מנשק אותה), בהצלחה, יואלה.

יואלה – תודה, אייב. (אייב יוצא במהירות).

ריבה – אני סבתא לנכדה.

יואלה – מזל-טוב!

ריבה – שלש שמונה מאות. מזל שהמציאו את האפידורל.

יואלה – איך רוני?

ריבה – היא מאושרת. שניהם בעניים. ומוטי לא מפסיק לקנות – מיטות, שידות, צעצועים. (מתיישבת) אין לי אוויר. (יואלה מתיישבת לידה). לך יש הצגה חדשה ולי יש נכדה חדשה. בהתחלה כשרוני נכנסה להריון זה היה לי כל-כך מוזר. אני – סבתא? מה פתאום? איך זה קרה שהשנים עברו, שהיא צמחה מתינוקת שלי לאישה עם תינוקת משלה? הרגשתי כאילו

נעלמו לי החיים. התור שלי עבר בלי שהייתי שם. בלי שקרו לי כל הדברים שהיו צריכים לקרות.

יואלה – בעל, שני ילדים וקריירה זה לא שום דבר.

ריבה – לא סתם נצמדתי אליך כל השנים. לך תמיד קרה הכול. התאהבויות, אכזבות, מלחמה על מקום בתיאטרון, על הזהות המקצועית שלך. תמיד משברים. ניצחונות, כישלונות – עולם ומלואו.

יואלה – את היית חוף המבטחים שלי. החיים המסודרים שלך. השלווה. עשרים שנה הגלים שלי מתנפצים אל השקט שלך.

ריבה – אני מצטערת שלא יכולתי לראות שהאיש הזה הוא התיקון שלך. כנראה שבכל-זאת אף-פעם לא מאוחר מדי.

יואלה – זה מצחיק. תחשבי על זה – אימא שלי שלחה לי אותו. היא זו שניסתה להרוג אותי והיא זו ששלחה לי את מי שהחזיר אותי לחיים.

ריבה – זה לא מפחיד להיות מאושרת? תמיד חשבתי שזה מבהיל נורא.

יואלה – כבר חודשיים הוא כאן. לפעמים זה מבהיל נורא אבל ההצגה הזאת זה סיפור על מורשת נשים שהורגת ועל הרבה אהבה. היתה לי יום יום הזדמנות לאוורר את הפחדים שלי במהלך החזרות. והחל ממחר בערב היא תהיה שם על הבמה – הסינית הזאת שהיא אני, חלק ממני שימות כל ערב ובאותו זמן גם יקום לתחיה.

ריבה – (מנשקת אותה) אני מוכרחה ללכת לסדר לרוני את הבית ולהכין את החדר לקטנה.

יואלה – תמסרי לכולם מזל-טוב ממני ונשיקות לרוני ולדור החדש שלנו.

ריבה – (מתחילה ללכת ונעצרת) – דור של נשים שלא יהיו קורבן. (ריבה יוצאת, מרטין נכנס מהצד השני).

מרטין – WE ARE READY. WHERE DO YOU WANT US TO START?

יואלה – AT THE BEGINNING. ACT ONE SCENE ONE.

(מרטין יוצא. נשמעת מוסיקה של מחול-המוות מעורבת במוסיקה הסינית, נשמע קולה של האימא. יואלה מתחילה לצאת בעקבות מרטין ונעצרת).

קולה של האימא – בראשית ברא אלוהים את השמים ואת הארץ וכל צבאם. בראת לך חיים מתוך התהום, ניצחת את המוות שלי ושלך, ילדה שלי. אני גאה בך.

(יואלה משתהה לרגע ואח"כ מתחילה ללכת).

יואלה – SHOW TIME! (יוצאת).

פ ו ף